

Taşeron cumhuriyeti olmayacağız!

Sayfa 4-5

Gerçek

Fabrikalardan haberler:

Tofaş, Oyak-Renault, Elsi, CSUN, fabrikalarından; Kod-A, Aroma, Uludağ Üniversitesi işçilerinden, Bursa, Çorlu Fabrikalarından Haberler

Sayfa 2-4

Kasım 2017 / Sayı: 98

www.gercekgazetesi.net

Devrimci İşçi Partisi'nin merkezi yayın organıdır

iletisim@gercekgazetesi.net

Fiyatı: 1 TL

EKİM DEVRİMİNİN

Emperyalizmi yeni işçi devrimleri ile yeneceğiz!

Emperyalizme ve kapitalizme karşı Ekim devriminin yolunda ilerleyelim

Ekim devriminin tam olarak 100. yılındayız. 7 Kasım 1917'de Rusya'da yoksul köylülerin ve askerlerin (generaller değil erler!) desteğiyle işçi sınıfının iktidara gelişinin ve böylece açılan işçi devrimleri çağının 100. yılındayız.

Yeni Ekim devrimleri için, işçi sınıfını yeniden iktidara taşımak için yine yollardayız. SSCB yıkıldı diye ya da Çin Komünist Partisi, Çin Kapitalist Partisi'ne dönüştüğü için, Fidel Castro öldüğü için bu çağ kapanmış değildir. İşçi sınıfı hâlâ diktatörler yıkmaya devam ediyor. Tunus'ta ve Mısır'da genel grevlerle yıkılıp giden diktatörlükler en yakın örnekler.

Ama işçi sınıfı, emekçiler ve yoksullar Ekim devriminden önce de çok diktatör devirdi. Bundan sonra da yapacaktır. Ekim devrimi ise Rus Çarı'nın devrilmesinden çok daha fazlasıdır. Sadece bir diktatörü devirmemiştir. Bir sınıf olarak sermayenin egemenliğine son vermiştir. İşçi sınıfının iktidar olmasıyla yeni bir toplum inşasının ve sınıfsız ve sömürsüz bir dünyaya gidişin yolunu göstermiştir.

Ekim devrimi dünya devriminin başlangıcıdır. Rus değildir tüm dünya işçi sınıfının devrimidir. Kurduğu işçi devletinin adında Rus geçmez, bayrağında çift başlı kartal veya Slavların kırmızı,

mavi, beyaz renkleri yoktur. Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği'nin bayrağında işçinin çekici, köylünün orağı vardır. Devrimin rengi ise tüm dünyada kıızıdır. Öyle emperyalist propagandanın yaydığı gibi Türklüğe, Müslümanlığa karşı değildir. İşçi sınıfının dünya partisi niteliğindeki Komünist Enternasyonal, bütün ülkelerin işçileri birleşin şiarına ezilen ulusları da eklemiştir. Ekim devrimi, Türkistan'ı Çarlık esaretinden kurtarmış, uyanan Müslüman halkların devrimi olmuştur.

Devrimci İşçi Partisi işte bu yolun yolcusudur. Ekim devriminin zaferi gibi yenilgisinden de

dersler çıkarmıştır. Stalinist bürokratik yozlaşmanın karşısında sürekli devrimin yanındadır.

Bu yolda yürümek tarihi bir davanın takipçisi olmaktan ibaret değildir. Somuttur, günceldir, gün gün sermayeye ve emperyalizme karşı mücadele etmeyi gerektirir.

Ekim devriminin yolu, NATO'dan çıkmak, İncirlik'i kapatmak için mücadele etmektir. Rus işçisinin Müslüman kardeşinin hakkını savunduğu gibi Kürdün hakkını savunmaktır. Arapla, Farsla, Balkanlarda, Kafkaslarda kardeş halklarla kol kola vermek emperyalizme ve Siyonizme karşı savaşımdır.

Ekim devriminin yolu, modern

tefecinin eline düşmüş borç batağındaki emekçiye, faiz ödemenin değil, bankaları kamulaştırmanın yolunu göstermektedir. Taşeronu kırlıf bulmak değil, taşeronu kaldırmaktır. İşsizliğe pansuman yapmak değil, herkese çalışma hakkı ve güvence sağlamaktır. Bunun için tüm ekonomiyi devlet mülkiyeti temelinde planlamaktır.

Bu yolun gereği; patron partilerinin arkasında yürümek değil, işçi sınıfının bağımsız şekilde masaya yumruğunu vurmaları için devrimci bir işçi sınıfı partisi inşa etmektir. Çağrımız öncü işçilerdir. 100. yılında Ekim devriminin partisi Devrimci İşçi Partisi saflarında ve yeniden Komünist Enternasyonal gibi bir dünya partisinin inşasında birlikte yürümek içindir. Bu yol tek çıkar yoldur. Varcacağı yer:

İstibdada karşı hürriyettir! Emperyalizme ve kapitalizme karşı devrim ve sosyalizmdir!

Metal sözleşmeleri can alıcı maddelere geliyor	6	Özelleştirme gerçeği: Patronlara kazanç, işçiye ölüm	7	İstibdad cephesinde çatlaklar derinleşiyor	8	Devrimci İşçi Partisi Bildirisi:Emperyalizme ve Siyonizme karşı mücadeleyi yükselt!	11	Kerkük'te her şey petrol için: Oylar, tanklar, ihanetler, ittifaklar	12
--	---	--	---	--	---	---	----	--	----

Metal fabrikalarından haberler

Bursa Oyak Renault'dan bir işçi

Zamlarla, vergilerle daha imzalanmamış sözleşmeye el koydular

TİS görüşmeleri 3. oturumda idari maddelerin imzalanmasıyla bitti. İdari maddelerin içeriğinde hiç bir değişiklik yapılmadan imzalandığını duyuyoruz, önceki sözleşmelerdeki maddeler neyse aynı şekilde imzalanmaya devam ediliyor. Diğer yandan MESS'in bu sözleşmenin de 3 yıllık olması için ısrar ettiği söyleniyor. Sendika temsilcilerine bu durumu sorduğumuzda "MESS diğer sözleşmelerde olduğu gibi her sözleşmede dayatıyor, bu normal bir şey önemli olan bizim istediğimiz. Biz 2 yıllıkta kararlıyız, yapmak zorundalar" diyor. Diğer bir temsilci arkadaş da "ülke sıkıntılı günlerden geçiyor ne olacağı belli olmaz" deyip geçiştiriyor. Biz bu lafları diğer sözleşmelerde de duyduk, hep aynı terane... MESS'e dayatı-

rız, biz alırsız dediler yıllarca, sonuç yine hüsrana yine satış!

Diğer tarafta hükümet her şey zam yapmaya, vergileri arttırmaya başladı. Her yeni güne zam haberleriyle uyanmaya başladık. Taslağın yeni baştan düzenlenmesi veya iyileştirilmesi gerekiyor, yapılacak sözleşmeden bile hiç bir kazancımız olamayacaktır, aldıklarımızın çoğu vergi ve zamlara gidecektir. Bu durumu işçiler olarak sendikaya dayatmamız gerekiyor, aksi durumda yine sıkıntısını çeken biz işçiler oluyoruz, sendikaya sorduğumuzda cevap vermeyecek veya bizleri geçiştireceklerdir. Bu durumda sözleşmeyi beklemek yerine mücadeleye her zaman devam etmemiz, bu konular hakkında bir şeyler yapmamız gerekiyor.

Bursa Oyak Renault'dan bir işçi

Hak aramanın arbuluculuğu olmaz

Hak aramamızı engelleyen bir yasa daha meclisten geçti. Yasada işçi patrona dava açmadan önce arbuluculuk şartının getirildiği, arbulucuya başvurmadan açılan davaların işlem yapılmadan reddedileceği yazıyor. Yani; ihbar, yıllık izin ücreti, kıdem, primler, işe iade davaları için önce arbulucuya gitmemiz gerektiği yazıyor. Diğer bir maddede tazminatlarda zaman aşımı süresinin 10 yıldan

5 yıla indirildiği yazıyor. Zaman aşımı süresinin düşürülmesi işçinin aleyhine. Şu şekilde düşünersek borçlu patron alacaklı işçi ise bu yasayla belirlenmiş zaman aşımı süresi dolduğunda işçi hukuki olarak hak kazanamaz durumuna düşmüş olacak. Hakkı yenen hep işçi. Yani borçlu hep patron, alacaklı hep işçi. Bu yasa bir nevi işçi hakkını aramaktan vazgeçsin diye çıkarılmış bir yasadır.

İstanbul Tuzla CSUN'dan bir işçi

CSUN'da greve doğru

Ben Tuzla bölgesinde güneş paneli üreten yabancı sermayeli bir fabrikada çalışıyorum. Fabrikamız DİSK Birleşik Metal sendikasında örgütlü. Bu sene 2. dönem toplu sözleşmedeyiz. Patron ile sendika arasında yapılan görüşmelerde anlaşma olmadı ve uyuşmazlık tutuldu. Bu saniyeden sonra patronumuz türlü türlü ayak oyunları bizi bölmeye ve ikna etmeye girişti. Şirketin krizde olduğunu, verilen teklifin

ancak bu kadar olabileceğini söylemeye başladı. Biz CSUN işçileri aramızdaki ayrımlara hemen bir son vermeli, sözleşme döneminde daha iyi bir toplu sözleşme için tüm bariyerleri aşip sendikamızla birlikte Çinli patrona karşı birlik olmalıyız. Yoksa Çinli patron ve onun yaverleri, bizleri içten içe bölmeye çalışacaktır. Verdiğimiz teklifin arkasında durmalı, bu işin grevle çözüleceğini bilmeliyiz.

Bursa Elsi'den bir metal işçisi

Hataların sorumlusu patron, faturayı da o ödesin

Merhaba arkadaşlar, yakın bir zamanda fabrika yurtdışından gelecek olan müşteri denetimine girecek. Lakin fabrika 5S (Ayıklama, düzenleme, temizlik, standartlaşma, sürdürme ve geliştirme kelimelerinin Japoncasından geliyor) kurallarının hiçbirine uygun değilken denetimden bir hafta önce bizlere standartlara uygun görünüm diye yeni kıya-

fetler verildi, fabrikanın her tarafı operatörlerce temizlendi. Yani denetimcilerin gözlerini boyayabilmek için ellerinden gelen her şeyi yaptırıldılar diyebiliriz.

Peki bu ani müşteri denetiminin asıl sebebi nedir? Ben açıklayayım... Müşteriyi memnun edeceğiz diye lojistik ve planlama müdürünün her gün üretimin içine dalıp çıkması, opera-

törlerden imkânsız olan sayıları istemesi, çıkmayınca da bizlere baskı uygulaması ve yaklaşık üç aya yakın bir süredir haftanın en az iki günü (cumartesi bu hesaba katmıyorum çünkü sözde cumartesi ve pazar çalışmamak şartıyla girdik işe, lakin her cumartesi mesaiye kalmamız, fabrikanın çoğunluğunun çocuklu kadın çalışan olması ve çalışma saatlerinin en az on saat gibi bir süre olması, eve dönünce de ev işleri telaşı derken bizlerde mental ve fiziksel yorgunluk gün geçtikçe arttı. Bu sefer de verimimizin düşmesi üzerine yönetim üretim mühendislerinin üstüne gidiyor. Onlar da sınırlarını bizlerden çıkarınca gerilim artıyor. Üretim konusunda iç hatalar, müşteri hataları oluşuyor haliyle.

Bu yüzdendir bu denetimin sebebi. Biliyoruz ki gene her denetimde olduğu gibi olumsuz bir gelişme olduğu taktirde bir kaç arkadaşımızı kış önu işten çıkaracaklar. Ancak bu devran böyle sürmez patron ve onun yardımcılarının hatalarının faturasının bizlere kesilmesini istemiyoruz. O yüzden birlik olmamız lazım, kenetlenmemiz lazım ki işimizden olmayalım.

Bursa Tofaş'tan bir işçi

Hazırlıklı olmalıyız

Ekim ayının sonuna geldik. Sözleşmeyle ilgili yetkili sendika, işçileri hâlâ bilgilendirmedi. İdari konular bir bir geçerken diğer konular hakkında bilgilendirme söz konusu değil. Türk Metal sendikası açıklanan taslakta vaat edilen zammı bile alsa doların artışı ve tabii ki yılbaşın-

dan sonra gelecek zamlarla çok da iyi bir sözleşme olmayacak işçiler için. Peki Türk Metal masada yine patrona yana tutum mu sergileyecek? Onlara göre vardiya amirlerine ben yapmıyorum diyebilir, kendi hakkını savunmaktan çekinmeyebilir. Bu arkadaşlarımız kendi hakkını savunduklarını, yer yer seflere, formenlere ya da ustabaşılara kafa tuttıklarını anlatırlar. An-

olan gücünü kullanacak. Sarı sendika Türk Metal'e karşı bunu yapmak da pek zor olmayacağı benziyor. Asıl soru işçinin bu durumu nasıl karşılayacağı. Türk Metal bu satışı işçiye anlattığında ve hatta belki anlatmadığında işçinin ne tepki vereceği. Bizler hazırlıklı olmalıyız. Eski gibi tecrübesiz değiliz. Fiili metal grevlerinden bu yana sonunu bir çözüme bağlayamamışsak da çok önemli tecrübeler edindik ve eminim Türk Metal bu yüzden çekiniyor. 2018 yılı milat olabilir. Hem işçiler için hem sendika için hem hükümet için. Zaman her şeyi gösterecek. İşçiler omuz omuza mücadele edecek olursa kazananlar bizler olacağız!

İstanbul Tuzla'dan bir metal işçisi

Örgütlü mücadele kazandırır!

Her fabrikada sayı ve üretim baskısı mevcuttur. Her fabrikada işçiler, görev tanımında olmayan işleri yapmaya zorlanırlar. Kimisi yapmaz. Kimisi formenlere, vardiya amirlerine ben yapmıyorum diyebilir, kendi hakkını savunmaktan çekinmeyebilir. Bu arkadaşlarımız kendi hakkını savunduklarını, yer yer seflere, formenlere ya da ustabaşılara kafa tuttıklarını anlatırlar. An-

cak bu arkadaşların yaptıkları her hareket kendisini bağlar. Bu arkadaşlar, işte ben yapıyorum, bu bana yeter diyebilirler. Ancak bu tür bireysel kafa tutmalar sonuç getirmez. İnsanın kendini ezdirmemesi, hayır diyebilmesi iyidir. Hakkını aramak kadar güzel bir şey yoktur. Ancak hak arama mücadelesi tek başına yapılamaz.

Örgütlü bir biçimde, tek yumruk halinde kenetlenmiş işçiler

tarafından yani birlik haline gelmiş işçiler tarafından başarıyla ulaşılır. Bizler fabrikalarda, sanayi bölgelerinde teker teker mücadeleye öncülük edecek işçilerle bunu anlatmalıyız. "Sen hakkını yedirmiyorsun da, yanındaki yeni girenin hakkı yendiğinde niye sesini çıkarmıyorsun?" diye sormalıyız. Fabrikalarımızda öncü işçileri ikna etmeli, sendikalarımızı işyerlerimize sokmalı, işçi komitelerini kurmalıyız. Tek başına çözüm ve kurtuluş yok. Örgütlü mücadeleyle kazanırız.

Fabrikalardan haberler

Kod-A direnişinden bir işçi

Kod-A'ya sendika girecek başka yolu yok!

İzmir Kod-A'da işten çıkarılan işçilerden biriyim. Bundan yaklaşık 9 ay önce Kod-A işyerinde kötü çalışma koşullarına dur demek için Sosyal İş Sendikası'nda örgütlenmeye başladık.

Son 1 aydır şirkette bir hareketlenme söz konusu oldu. Sendikaya üye sayımızın tamamlandığı şu günlerde mobinge maruz kalıyoruz. Sürgünler, zorunlu izinler, iptal olan molalar bu mobinglerden sadece birkaçı. Kendi başımdan geçen olayı sizlere an-

latayım. 2 hafta önce mesai saati bitimine 10 dakika kala toplantı odasına çağırıldım. Bütün yöneticiler toplantı odasında, psikolojik olarak üzerimde bir baskı oluştu. İmzalamam için bir evrak verdiler. Evrakta yeni görev yerimin Ankara Kod -A olduğu yazıyordu. Gitmek istemediğimi, gerekçelerimi dile getirdim. Kağıdın altına gerekçemin yazılması ve imza atmam istenildi. Fakat gerekçe yazılacak bir evrak veya bölüm olmadığı için hiçbir şe-

kilde bir şey yazmadım ve imza atmadım. İmzalamadığım sürece gerekçemin geçersiz olduğu ve evime tebligat göndereceklerini söylediler. İmzalamayacağımı dile getirerek odadan çıktım. Evime tebligat geldi ve ertesi gün kabul etmediğim halde yeni görev yerimin Ankara olduğunu söyleyerek işyerine özel güvenlikler tarafından alınmadım.

4 gün boyunca işyerime gittim. Aynı şekilde içeriye alınmadım ve devamsızlıktan işten çıkartıldım. Kısacası sendikaya üye oldum diye sürgün edildim. Sonra bu 4 gün boyunca tutanak tuttum. İş arkadaşlarım şahitlik yaptı. Şahitlik yapanlar tespit edilerek zorunlu yıllık izne çıkarıldı. Amaç, onlar da sendikayla ilgilendiği için şirketten uzaklaştırmaktı.

Sendikal faaliyetimiz ilk andan itibaren engellendi. Sendikayla işçilerin iletişim kurmasını engellemeye çalıştılar. Sendika, tesis önünde basın açıklaması yaparken pencereler perdeler kapatıldı. İçeride son ses müzik açılarak molalarımız iptal edildi. Tüm bu baskılara sürgünlere işten çıkartılmaya rağmen şirket içinde sendikalaşma hâlâ devam ediyor. Biz de dışarıda direnmeye devam ediyoruz. Bu Kod-A'ya sendika girecek başka yolu yok!

Bursa Uludağ Üniversitesi'nden bir taşeron işçisi

Güvenceli kadro istiyoruz!

Merhaba, ben Uludağ Üniversitesi'nde çalışan bir taşeron işçisiyim. Daha önce de hastanede taşeron işçisi olarak uzun bir dönem çalıştım. Haftasonları ve resmi tatillerde de olsa izin kullanabildiğim için burada işe başladım. Bu işi bir taşeron firma aracılığıyla buldum. Benim gibi üniversitelerde taşeron olarak çalışanların diğer kadrolu çalışan memurlar kadar iş güvencesi yok. Maaş olarak da diğer memurlar kadar değil, asgari ücretle çalışmaktayız. Üniversite bünyesinde çalışmamıza rağmen taşeron şirkete karşı sorumlu olmak büyük bir zulüm bizim için. Hem çalıştığımız bölümdeki yöneticilere hem de bu taşeron patronlarına hesap vermek zorunda kalıyoruz.

Patronlar üniversite içinde fakülte fakülte gezerek adeta zabıta gibi, çalıştığımız yerle-

re gelip bizleri denetliyorlar. Yetmiyor, bölüm yöneticilerine bizlerden memnun olup olmadıklarını soruyorlar. Son zamanlarda işe giriş ve çıkış saatlerinde imza bile atmaktayız. Sanki keyfi olarak işe gelmeme lüksümüz varmış gibi. Önceki senelerde ise kartvizitlerimiz olmadan servise binemedik. Yani anlayacağınız taşeron patronunun zulmü bitmiyor. Hükümet kısa bir süre önce yine taşerona bir çözüm vaadi verdi. Söyledikleri şey kadro değil, 3 yıllık sözleşmeli çalışma. Kadro verilmemesine rağmen taşeron şirketin aradan çıkartılması açısından bu bazı işçi arkadaşlara güzel bir çözümmüş gibi gelmekte. Lakin bizler biliyoruz ki bu hükümet işçi için güzel bir şey yapmaz. Bu yüzden biz taşeron işçileri hükümetin bu içi boş söylemlerine kanmamalıyız.

Bursa Aroma'dan bir gıda işçisi

Ben de diyorum ki sizler ve ülkenin başına geçmiş olan diğer iktidarlar işçi sınıfına ihanet ediyorsunuz!

Gün geçmiyor ki ülkemizde bir yanlışın üzeri bir başka yanlışla kapatılmak istenmesin. İşçi arkadaşlarımız çok çok iyi bilirlir. Bir zamanlar Çalışma Bakanı olan Faruk Çelik asgari ücret 800 TL olmuşken "3-4 kişilik bir aile bu parayla geçinebilir mi?" diye gelen soruya gayet pişkin bir şekilde: "Evet geçinebilir niye geçinemesin? Eğer buna mahkûmsa ona göre zeytin alır peynir alır ve geçinir" demişti. Sonrasında Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Dr. Mehmet Müezzinoğlu emeklilikte yaşa takılanlara ilişkin emeklilik hakları sorusu üzerine, "Emeklilikte yaşa takılanlar takılmaya

devam edecekler" dedi. Başbakan Yardımcısı Mehmet Şimşek "Bizim yatırıma ihtiyacımız var. Bu yatırımları da iç tasarruflarla finanse etmemiz lazım. Fakat gelin görün ki bizim vatandaşımız arzulanan düzeyde kenara para koymuyor" dedi.

Cumhurbaşkanı da bu sene Temmuz ayında "Biz OHAL'i iş dünyasının daha rahat çalışması için getirdik. İş dünyasında herhangi bir sıkıntınız aksamınız var mı? Biz göreve geldiğimizde OHAL vardı. Şimdi grev tehdidi olan yere OHAL'den istifade izin vermiyoruz. Bunun için kullanıyoruz OHAL'i" dedi.

Günümüzde de büyük şehirlerde seçilmiş belediye başkanları görevden alınıyor. Gerekçe olarak da "Biz İstanbul'a ihanet ettik" denebiliyor. Ben de diyorum ki sizler ve ülkenin başına geçmiş olan diğer iktidarlar 40 senedir işçi sınıfına ihanet ediyorsunuz! Bizleri açlık sınırının altında çalışmaya mahkûm eden sizlersiniz. Fazla saat çalışma, güvencesiz çalışma şartlarında iş cinayetlerine sebep olanlar sizlersiniz. İşçinin en önemli silahlarından grev yapma özgürlüğünü ellerinden alan sizlersiniz. Bir nevi iş garantisi ya da geleceğe dair ışık olan kıdem tazminatını her fırsatta gasp etmeye, iç etmeye çalışan sizlersiniz.

Bizler baskı altında daha ne kadar bu sisteme göz yumar, sinersek maalesef bizleri bu şekilde yönetmeye, haklarımızı elimizden bir bir almaya devam edecekler. Burada siyasal parti ismi ya da yöneten kişi ismi çok da önemli değil, uyumaya devam ettiğimiz sürece, oyun bozulmadığı sürece işverenler sırtımızdan zenginliklerine zenginlik katmaya devam edecekler. Tüm işçi sınıfına ve ezilenlere selam olsun!

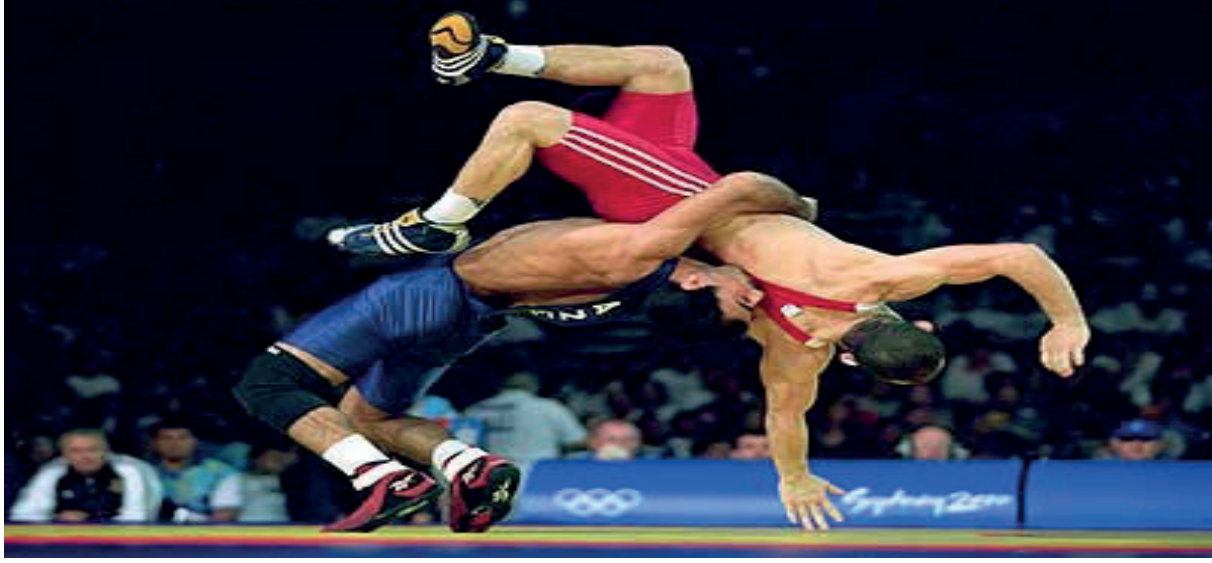
İstanbul Tuzla'daki Trakya Otocam fabrikasından bir işçi

Çimse-İş hesap verecek!

Merhaba ben Tuzla'da bulunan Şişecam'a bağlı Trakya Otocam'da çalışıyorum. Burada hepimiz uzun saatler çalışmamıza rağmen maaşlarımız asgari ücret üzerinden hesaplanıyor. İş kazaları sıklıkla yaşanıyor ancak herhangi bir önlem alınmıyor. Ama en önemlisi taşeron olarak çalıştığımız için iş güvencesiz mevcut değil. Bu duruma artık dur demek için benim de içinde bulunduğum üç yüz kişilik grup, Türk-İş'e bağlı Çimse-İş sendikasında örgütlendi. Bu yılın Haziran ayında patronun defalarca itirazlarına rağmen yetkiyi aldığımız söylendi. Dört gözle toplu sözleşmenin imzalanacağı günü

beklerken sendika, 24 Ekim günü işçilerle son kere buluşacağı ve merak edilen sorulara cevaplar verileceğini söyledi. O gün geldiği zaman geldikleri gibi aceleyle geri gittiler. Ancak ne geldikleri zaman, ne de gittikleri zaman, toplu sözleşme hakkında herhangi bir fikrimizi sormaya dahi tenezzül etmediler. 27 Ekim Cuma günü toplu sözleşmeyi imzaladıklarını öğrendik. TİS'i imzaladıktan sonra "ihanetin belgesini" açıklamak üzere sendikanın şube başkanı konuşma yapmaya çalıştı. Ancak tabii ki onu konuşturmadık! Çimse-İş'ten bu ihanetin bedelini muhakkak soracağız!

Taşeron yasasından kötü kokular geliyor: Müjde diye diye kündeye getirecekler

Maliye bakanı Naci Ağbal, taşeron işçilerle ilgili 20 maddelik bir çerçeve kanun hazırlığı içinde olduklarını söyledi. Ağbal açıklamada tasarının içinde ne olduğunu açıklamadı. Ancak ne olmayacağı belli oldu.

Mahkemelerin verdiği kadro hakkını gasp edecekler

Taşeron işçinin beklentisi güvenceli kadro. Ancak yeni düzenleme ile işçiler kadroya geçmeyecek. Hükümet daha önce de gündeme gelen ve işçilerin tepkisini çeken "Özel Sözleşmeli Personel" statüsüne benzer farklı bir statü üzerinde çalışıyor. Naci Ağbal, aynı "iş yapanın aynı ücreti alması üzerine çalışıyoruz" sözleşmesiyle de taşerona kadro vermeyeceklerini açıklamış oldu. Çünkü

iş mahkemeleri, asıl işi yaptığı tespit edilen taşeron işçilerinin sadece ücret farklarının verilmesine değil, aynı işi yapan işçiler gibi kadroya geçirilmesine de karar veriyor. Yani bugün mevcut yasalar altında aynı işi yapan işçiye hem aynı ücret hem de aynı kadro verilmek zorunda. Naci Ağbal ise ücret üzerine çalışıyoruz diyerek görünürde olumlu bir hava yaratıp aslında kadro hakkını gasp etmenin peşinde.

Taşeron kalkmıyor genelleşiyor

Hükümet, taşeronu yasallaştırmak ve genelleştirmek için çalışıyor. Özel statü bunun için gündemde, taşeron işçi alımının kamu şirketleri üzerinden yapılması bunun için gündemde... Hepsi

taşeron çalıştırmanın asıl işleri de kapsayacak şekilde genelleştirilmesini amaçlıyor. Taşeron işçinin kadroya kavuşması bir yana, kadrolu işçiler zaman içinde güvencelerini yitirecek ve herkes yeni statüdeki güvencesiz koşullara mahkûm edilecek.

Bekleme, mücadele et!

Yasa tasarısını sır gibi saklıyorlar. Her yana çekilebilecek açıklamalarla boş beklenti yaratıp, işçinin rehavete kapılmasını istiyorlar. Daha önce hep yaptıkları gibi "müjde" diye diye işçiyi kündeye getirecekler. Taşeron işçisi tuş olmak istemiyorsa bugünden sesini yükseltmeli. Güvenceli kadro dışında çözüm kabul etmediğini birleşerek, örgütlenerek ve mücadele ederek haykırmalıdır.

Yeni iş mahkemeleri kanunu: Kıdem tazminatına saldırı

Uzun süredir çalışmaları devam eden İş Mahkemeleri Kanunu 25 Ekim 2017 tarihli resmi gazetede yayımlandı. Yandaş medya kanununun işçi lehine olduğundan ve bu kanun sayesinde yargılamaların eskisi gibi uzun sürmeyeceğinden bahsedip duruyor. Ancak bu kanunun işçilerden ziyade sermaye ve patronlara hizmet ettiğini anlamak güç değil. Alacakla ilgili hükümlerle 2018 Ocak'ta yürürlüğe girecek.

Zorunlu arabuluculuk değil zorla uzlaştırma

Kanunun 3. maddesi iş kazaları ve meslek hastalığından kaynaklanan tazminat davaları hariç olmak üzere işçi ile işveren arasındaki bireysel veya toplu iş sözleşmesinden kaynaklanan alacak ve işe iade davalarında arabuluculuk kurumuna başvuruyu dava açma şartı olarak kabul etmiş. Yani arabuluculuk eski uygulamada isteğe bağlı iken artık işçiyle patronun pazarlığa oturması zorunlu hale geldi. Arabuluculuk sonunda uzlaşmaya varılması halinde işçi için yargı yolu kapanıyor. Dolayısıyla arabuluculuk aşamasında hak ettiğinden çok daha aşağısını kabul etmiş olan işçi kalan alacağını dava yoluyla talep edemiyor.

Hâl böyle olunca her ne kadar işçinin arabuluculuk aşamasında uzlaşmaya imkanı bulunsa da, yargılamaların uzun sürmesi ve dava masraflarının yüksek olması göz önünde bulundurulduğunda işçiler dava açarak elde edecekleri bedelin belki de yarısına razı gelmek durumunda kalacaklar. Keza arabuluculuk sonucu uzlaşmaya varılmamış olduğu düşünüldüğünde zaten dava açmaya para bulamayan işçi üstüne bir de arabuluculuk masraflarını ödemek zorunda kalacak.

Hedef patronların kıdem tazminatı yükünü hafifletmek

Düzenlemenin amacı açıkça işçileri uzlaşmaya mecbur bırakmak ve patronun cebinden çıkacak tazminat miktarlarını düşürmektir. İşçiler yıllarca ça-

lışarak kazandıkları kıdem tazminatı hakkını pek çok zaman patronundan alamadıkları için yargıya başvuruyorlar. Şimdi önce pazarlık masasına oturacaklar ki patron işçinin alınterinin karşılığını daha fazla cebine indirsin. Kanunun düzenlenmesine gerekçe olarak iş mahkemelerinin yoğunluğu ve bu nedenle yargılamaların uzun sürmesi gösterilmiş. Neden bu kadar iş davasının açıldığını sorgulayan ise yok.

Zamanaşımı süresi 10 yıldan 5 yıla indiriliyor

Zorunlu arabuluculuğun yanı sıra işçi düşmanı diğer düzenleme ise yapılan değişikliklerle "yıllık izin ücreti, kıdem, ihbar, kötü niyet tazminatı, eşitlik ilkesine aykırılıktan kaynaklanan tazminat" alacaklarında zamanaşımı süresinin 10 yıldan 5 yıla indirilmesi. Bu düzenlemenin gerekçesi ise "on yıl boyunca dava tehdidi altında kalan işverenin, yatırım ve gelecek planlaması yapması mümkün olamayacak, yapılan planlar da uygulanamaz hale gelebilecektir" şeklinde ifade ediliyor. Bu gerekçe bir itiraf. Tazminatını alamayan işçi nasıl ayakta kalır diye düşünülüyor. Devlet, emeği sömürülen işçilerin değil, emekçinin alın teriyle semiren patronların yanındadır!

İstibdadın sopası hep emekçilere iniyor. İşçinin hakkını gasp eden patronlara ağır yükümlülükler yükleneceği yerde işçilerin hakları gasp ediliyor. Emekçiler hak ettiklerini, işçi düşmanı patron dostu burjuva kanunlarıyla değil fabrikalarda ve iş yerlerinde verdikleri mücadeleyle alacaklar.

Direnişin kodunu yazanlar

Kod-A isimli bilişim ve arşivleme firmasında çalışan işçiler Sosyal-İş sendikasında örgütlendiler ve insanca yaşayacak bir ücret ve çalışma koşulları istediler. Türk Telekom'un ortağı olduğu ve aldığı ihalelerle paraya para demeyen şirketin verdiği cevap ise önce sürgün sonra işten çıkartma oldu. İstanbul'da 10 öncü işçi işten atıldı.

Kod-A'da işçiler sendikalaştıkları için işten atılırken Başbakan Binali Yıldırım İLO toplantısında "sendikalaşmaktan korkmayın" diyordu. Kod-A işçileri korkmadı, örgütlendi. İşten atıldıklarında da korkusuzca direniş yo-

lunu seçti. Şirketin İstanbul Bağcılar'da bulunan binasının önündeki sokağı direniş sokağına çevirdi. Atılan işçiler burada direnişlerini sürdürürken sendikal örgütlenmede ısrar eden Kod-A çalışanları da çay molalarından öğle arasına her fırsatta arkadaşlarının yanına geliyor.

Kod-A patronu Sosyal-İş'in yetkisine itiraz ediyor. Sosyal-İş'in ise elinde resmi yetki belgesi mevcut. Ancak Sosyal-İş'i esas yetkili ve etkili kılan işçilerin direnişi ve çalışmaya devam eden sendikalı işçilerin arkadaşlarına ve örgütlerine sahip çıkmaları.

İşçiler haklarını alıncaya

kadar mücadeleyi yükseltmekte kararlı. Şirketin merkezinin yer aldığı İTÜ Teknokent'te yaptıkları eylem ve direnişin, şirketin İzmir'deki koluna da taşınması atılan önemli adımlar. İTÜ, Türk Telekom, Vodafone ve Kod-A'nın işçilerin emeğini sömürerek kâr elde ettiği her yer işçiler için eylem alanı.

Devrimci İşçi Partililer de hem İzmir'de hem İstanbul'da Kod-A işçilerinin sesine seslerini katıyorlar. Kod-A işçilerinin kazanması, Sosyal-İş'in güçlenmesi için ellerinden geleni yapıyorlar. Tüm halkı da Kod-A işçileri ile dayanışmaya çağırıyorlar.

Cama can katan işçilerin 20 günlük direnişi

Kırklareli Paşabahçe Cam Fabrikası'nda çalışan ve fırın kapatma bahanesiyle işten çıkarılan 90 işçi 20 gün süren bir direniş gerçekleştirdi.

Önce Lüleburgaz Kristal-İş Trakya Şubesi önünde çadır kurarak 17 gün direnen işçiler, 20 Ekim Cuma günü İstanbul'a doğru "iş, aş, adalet" talebiyle yürüyüşe geçtiler. Sendika önündeki çadırlı direniş sırasında halkın çok büyük desteğini alan cam işçileri, İstanbul'a da büyük bir coşku ile uğurlandı. Ancak yürüyüş ikinci gününde valilik tarafından yasaklandı. Kırklareli ve Tekirdağ il sınırı denilebilecek bir konumda bulunan Paşabahçe ve Şişecam Trakya Cam fabrikalarının bulunduğu bölgede mola vermeyi planlayan işçilerin önü burada Jandarma askerleri ve Çevik Kuvvet polisleri tarafından kesildi. İşçilerin mola verdikleri benzin istasyonundan çıkarak yürüyüşe devam etmeleri engellendi. Gerekçe olarak OHAL ve valilik kararı gösterildi. Şişecam işçilerinin grevi de daha önce yine AKP iktidarı tarafından bakanlar kurulu kararıyla yasaklanmıştı.

Erdoğan'ın deyimiyle sermayenin önünü açan OHAL bir kez daha hakkını arayan işçilerin önünü kesti. Bir süre buldukları noktada bekleyen işçiler, otobüslerle İstanbul'a gitmeyi planladıkları bir aşamada Paşabahçe yönetimi ile yapılan görüşmeler neticesinde eylemlerini sona erdirdiler. Anlaşma, işçilerin isterse Eskişehir fabrikasında çalışmaya başlama ya da teşvik uygulamasından faydalanma, yani tüm haklarını ve tazminatlarını alarak işten ayrılmasını zemininde sağlandı.

Sendikaya üye ol, sahip çık, denetle!

Lüleburgaz'daki 90 cam işçisinin deneyimi önemli dersler içeriyor. 90 cam işçisi eylemlerini adeta üyesi oldukları

Kristal-İş sendikasına rağmen yaptılar. Sendika binlerce üyesinin üretimden gelen gücünü, işten atılan işçilerin geri alınması için seferber edebilirdi. Ama bırakın böyle bir gücü kullanmayı, kendi kapısının önünde duran çadıra bile doğru dürüst destek olmadı. İstanbul'a doğru yürüyüşe geçtiklerinde ise tümüyle işçileri yalnız bıraktı. Çünkü işten atılan işçiler sendika içinde muhalif kanadı oluşturuyordu.

Kristal-İş bürokrasisinin bu küçük hesaplarının varacağı yer sendikanın altının oyulmasıdır. Muhalif işçilerin tasfiyesinin kendi koltuklarını sağlamlaştıracağına düşünenler varsa, tam tersine en mücadeleci işçilerin atılmasıyla sendikanın zayıfladığını ve bu şekilde patronlar sendikayı çökerttiğinde koltukları ile birlikte enkazın altında kendilerinin de kalacağını görmüyorlar demektir. Bunu gördüklerinde ise artık çok geç olacaktır. İşçi sınıfı sendika bürokratlarının değil, mücadele eden işçilerin iradesinin hâkim olduğu sendikalar, kendi koltuğunu değil işçinin hakkını koruyan sendikacılar istiyor.

Bunun yolu işçi denetiminden geçiyor. Bunun yolu sendikaya sahip çıkmaktan, bazı bürokratlar işçinin önünde engel oluşturduğunda da o engelleri aşarak iradeyi tabandan başlatarak ortaya koymaktan geçiyor. Lüleburgaz'daki 90 cam işçisi, aileleri ve Lüleburgaz'daki diğer emekçilerle birlikte bu iradeyi ortaya koymaya çalıştılar. Ancak bu irade işçinin üretimden gelen gücünü harekete geçiremediği için elde edilen kazanım da sınırlı kaldı. Yine de bu mücadele işçilerin başabileceklerini göstermesi açısından örnek olmuştur. Büyük bir mücadele geleneğine sahip cam işçilerinin, bu deneyimin derslerini çıkartmaya şimdiden başlamış olması da gelecek mücadeleler açısından yol gösterici olacaktır.

Metal sözleşmeleri can alıcı maddelere geliyor

Metal sektöründe grup toplu sözleşmelerinde üçüncü tur müzakereler tamamlandı. İşveren sendikası MESS ile masaya oturan Türk Metal sendikası 42 maddede, Birleşik Metal-İş sendikası 26 maddede ve Çelik-İş sendikası 41 maddede uzlaşma sağladı. Uzlaşma sağlanan maddeler esas olarak idari konulardan oluşuyor. Sözleşmenin can alıcı maddeleri olan sözleşme süresi, zam oranları ve sosyal haklarla ilgili maddeler hâlâ masada.

Dünya trendi değil MESS'in kötü niyeti

Sözleşme süresi olarak işçi sendikaları 2 yıllık, MESS ise 3 yıllık sözleşme istiyor. MESS, dünyada trendin uzun süreli sözleşmelerden yana olduğunu savunuyor ve ABD'deki 5-6 yıllık, Hollanda ve Danimarka'daki 3 yıllık sözleşmeleri örnek gösteriyor.

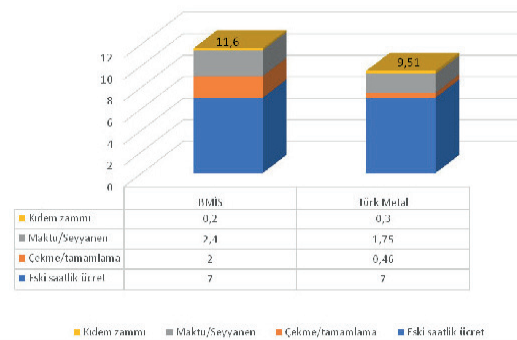
fazladır.

MESS işçiden korktuğu için 3 yıllık sözleşme dayatıyor

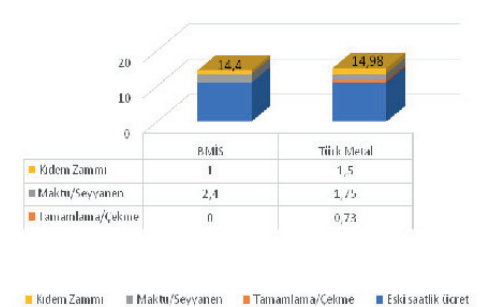
Sözleşme süresinin Türkiye'deki metal sektörü açısından özel bir önemi daha var. Her sözleşme döneminde işçiler özellikle MESS'in ortağı gibi davranan Türk Metal sendikasına tepki gösteriyorlar. 2015'te bu tepkiler fiili grevlere dönüştü ve bir dizi fabrikada Türk Metal'in üye sayısı neredeyse sıfırlandı. Ama 3 yıllık sözleşme imzalandığı için Türk Metal MESS ile ele verip işten çıkarmalarla öncü işçileri tasfiye ederek ve eylemlerin yarattığı mücadeleci ruhunun zaman için yatışmasını sağlayarak tekrar gücünü topladı. Eğer sözleşme iki yıllık olsaydı belki de bugün Renault için Birleşik Metal, Tofaş için Çelik-İş

zamlar. Zam taleplerine bakıldığında sendikaların istediği oranlar az çok birbirine benzer düzeylerde. Tabii bu oranları kopartmak pazarlık masasında değil mücadele alanlarında gösterilecek performansla mümkün. Bu açıdan bakıldığında bir ayrıntı öne çıkıyor. Zam talepleri benzer olsa da genç işçilerle kıdemli işçiler arasındaki farklı ilgili olarak sendikaların tutumları farklılaşıyor. Örneğin Birleşik Metal daha düşük ücret alan gençler için daha iyi oranlar istiyor. Bu kimin mücadele alanlarına daha yakın olduğunu ve mücadeleye potansiyellerini hesaba katarak sözleşme masasına oturduğunu gösteriyor. Kıdemli işçiler önemsiz değil. Tam tersine grevlerde çok önemli rol oynarlar. Ancak fabrikalarda çoğunluk genç işçilerde ve gerçekten düşük ücretlerle ve zor koşullarda çalışmaktalar.

Saatlik ücretin 7 lira olduğu bir fabrikada 2 yıllık işçi için ücret talep edilen ücret artışı

Saatlik ücretin 11 lira olduğu 10 yıllık kıdemli işçi için talep edilen ücret artışı örneği

MESS, Almanya'da metal grup sözleşmelerinin 2 yıllık, Avusturya, Finlandiya'da ise 12 aylık (1 yıllık) yapılmakta olduğunu işine gelmediği için aktarmıyor tabii. Neymiş uzun süreli sözleşmelerde işçi ekonomik dalgalanmalardan daha az etkileniyormuş. Gerçek ise çok farklı. Daha sözleşme imzalanmadan beklediği ücret zammını, vergi artışlarıyla, işneden ipliğe yapılan zamlarla yitiren Türkiye'nin işçisine 2 yıllık sözleşme dönemi bile

masaya oturacaktı. Belki de fiili grevler sırasında kurulan TOMİS'in bazı fabrikalarda varlık göstermesi mümkün olacaktı. Bu yüzden esas MESS patronları sınıf mücadelesindeki yükselişlerin metal sektöründeki statükoyu kırmasından korktuğu için 3 yıllık (3 yıllık sözleşmeyi yerleştirirse daha da fazlasını isteyebilir) sözleşme istemektedir.

Genç işçilerin önemi

Bir diğer sıcak gündem

Bazı fabrikalarda genç işçiler, ağır işte çalışacağına tezgahçılık yapar aynı parayı alırım düşüncesine kapılabiliyor. İşçi sirkülasyonu bu yüzden çok fazla. Bu işçileri fabrikada tutup mücadeleye katmak, işçilere kaybedecekleri bir şey olmadığını ama kazanacakları çok şey olduğunu göstermek önemli. Dahası genç işçilerin mücadeleye katılmasının herkesin yararına olduğuna ise şüphe yok.

Özelleştirme gerçeği Patronlara kazanç, işçiye ölüm

11 Ekim Çarşamba günü Tüpraş'ın İzmir'deki rafinerisinde yaşanan patlamada 4 işçi hayatını kaybetti. Bundan tam altı gün sonra, 17 Ekim günü Şırnak'ta bir madende yaşanan şev kayması (eğimli bir alanda bulunan kaya, toprak vb. kayması) sonucu 8 işçi hayatını kaybetti. Yaşanan iki olayın sebebi aynı: özelleştirme.

Tüpraş'ta "taşeron", Şırnak'ta "rödovans"

Koç Grubu'na ait Tüpraş'taki patlamada hayatını kaybedenler, taşeron şirketin işçisi olarak çalışıyorlardı. Her yıl rekor düzeyde kâr ettiğini açıklayan Tüpraş'ta taşeron işçi sayısı da hızla artmaya devam ediyor. 2006 yılında 350 taşeron işçisi çalışırken, şu anda bu sayı 850'ye yükselmiş durumda. Ayrıca 52 farklı taşeron

şirket Tüpraş'ta faaliyet yürütüyor.

Şırnak'taki maden sahası için ise Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanlığı önce "kaçak" dedi ama daha sonra altından "rödovans" çıktı. 2013 yılında Maden İşleri Genel Müdürlüğü (MİGEM) tarafından "işletme ve iş güvenliği riski barındırdığı" için faaliyeti durdurulan maden sahası, Türkiye Kömür İşletmeleri (TKİ) tarafından

rödovans sözleşmesi ile ihale edilmiş.

Taşeron ya da rödovans. İsimleri farklı ama ikisi de özelleştirme denen politikanın sadece farklı biçimleri. İşte, işçileri ölüme götüren neden de bu gerçeğin üzerinde yükseliyor. Çünkü Tüpraş'ta aynı anda hem Koç Grubu hem de 52 taşeron firma kâr elde ediyor. Patronlar kazanacak diye, maliyet artışı olarak görülüp en

ufak güvenlik önlemleri dahi alınmıyor. Ciddi derecede hayatı riskler taşıyan madenleri özel şirketlerin işletmesine izin veriliyor.

Bakanlıklar patronların hizmetinde çalışıyor, iş cinayetleri artıyor

Sosyal Güvenlik Kurumu (SGK) en son yayınladığı 2015 yılına ait verilere göre 2015 yılında yaşanan iş kazalarında 1.252 kişi hayatını kaybetmiş. 827 işçi, çalıştığı işte daha bir yılını doldurmadan hayatını kaybetmiş. Ayrıca bu verilerin sadece sigortalı çalışanları kapsadığını belirtmek gerekiyor.

Sigortasız çalıştırılanların yanı sıra sigortalı işçi ölümlerinin bir kısmının da kayıt altına alınmadığını göz önünde bulundurursak SGK verilerinin çok üstünde işçi ölümünün yaşandığı bir gerçektir. İŞİG Meclisi'nin açıkladığı verilere göre 2015 yılı içerisinde hayatını kaybeden emekçilerin sayısı en az 1.730, 2016 yılında ise en az 1.970.

İşyerlerinde işçi sağlığı ve güvenliği konusunda önlemlerin alınıp alınmadığını denetlemek Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı'nın sorumluluğunda. Bakanlık, Soma katliamının yıl dönümünde "İş kazalarında hedefimiz sıfır" adıyla iş kazalarını önlemek için bir kampanya başlatmıştı. Fakat

bunun da ne kadar sözde kalan bir kampanya olduğu çok geçmeden ortaya çıktı. Kampanyanın başladığı tarihten sonra sadece iki ay içinde en az 353 işçi hayatını kaybetti. 2017 yılının ilk dokuz ayında ise en az 1.485 işçi hayatını kaybetti.

Patronlar istediğinde bir gecede kanunlar hazırlayabilen bakanlığın konu işçiler olunca somut hiçbir adım atmadığı ortada. Bakanlığın 2016 yılı faaliyet raporunda bu durum çok açık bir şekilde görülüyor. 2016 yılı sonu itibarıyla bakanlığa tahsis edilmiş olan 4.961 adet kadrodan sadece 2.473'ü dolu olup, kadro doluluk oranı % 49,85'dir. İşyeri denetimlerinden doğrudan sorumlu olan İş Teftiş Kurulu Başkanlığı'nda ise sadece 1.059 kişi çalışıyor görünmektedir. Bu tablo açıkça işyerlerinin tamamen denetimden uzaklaştığını gösteriyor.

Bir taraftan AKP'nin yıllardır taşeron ve rödovans adı altında uyguladığı özelleştirme politikası, bir taraftan işyerlerinin denetimsiz bırakılması, işçileri patronların kâr hırsı karşısında ölüme karşı karşıya getiriyor. İşçinin emekçinin canına kasteden taşeron ve rödovans düzenine karşı işçinin çözümü çok net: Taşeron yasaklansın, herkese güvenceli kadro!

Rödovans sistemi kaldırıl-sın, bütün madenler işçi denetiminde kamulaştırılsın!

Şehir hastaneleri: Sermayeye kâr, sağlık emekçilerine zulüm!

Şehir hastaneleri projeleri sermayenin iştahını çokça kabartıyor. Bu hastanelerin ortalama bin ila 4 bin yataklı olması planlanıyor. Yatakların %70'inin dolu olması garanti ediliyor. Bunların gerçekleştirilebilmesi için ise şehir merkezindeki mevcut hastanelerin kapatılması gerekiyor. Ayrıca şehir hastaneleri ile hastane arazisi, hastane inşaatını yapacak şirkete bedelsiz verilecek, 25-30 yıl boyunca şirketlere kira adı altında milyarlarca lira fazladan ödeme yapılacak. Halkın birikimleri şirketlere peşkeş çekilecek.

Sağlık piyasalaşmanın yeni aşaması

Sağlık insanlar için ertelenemez önemde. Bu yüzden de sağlığın satışından elde edilecek kârlar tüm patronların ağzını sulandırıyor. Bunun için sağlık hizmetinin piyasalaşması gerekir, yani sağlık alınır-satılır bir mal olmalıdır. 1980'lerden günümüze çeşitli hükümetler eliyle sağlığın piyasalaşması yönünde pek çok adım atıldı. Adına "sağlık dönüşüm" denilen süreci tam anlamıyla uygulamayan ise AKP hükümetleri oldu. Aile hekimliğinin, genel sağlık sigortasının, kamu hastane birliklerinin ve performans sisteminin hayata geçirilmesi sağlık hizmetlerini piyasalaştırmanın birer adımı oldu.

Şehir hastaneleri projelerinin, sağlık emekçilerini güvencesizleştirmeden hayata geçmesi mümkün değildi. Dolayısıyla, sağlık hizmetinde yaşanan bu dönüşüm, sağlık emekçilerinin daha

fazla sömürülmesi ile kol kola gitti. Sağlık alanında taşeronlaşma çok ciddi boyutlara ulaştı, görece güvenceli kadrolar ise az kişi ile çok iş baskısı altında, performansla göre ücret, toplam kalite yönetimi gibi inceleli mekanizmalarla denetim altına alındı. Şehir hastaneleri böyle bir geçmişi miras alarak, sağlık emekçilerini her anlamda boyunduruk altına alacak, dayanışmanın yerine rekabeti getirerek emekçileri birbirinden koparacak, sendikasızlığı, güvencesizliği bir kural haline getirecek projenin adıdır.

Sağlık emekçileri kimlerden oluşur?

Sağlık emekçileri denildiğinde genellikle tıbbi hizmetlerde çalışan doktorlar, ebeler, hemşireler, hastabakıcılar akla gelir. Oysaki sağlık emekçileri denildiğinde, taşeron temizlik işçisinden teknikere, güvenlik görevlisinden, yemekhane işçi-

sine hiçbir ayırım gözetmeksizin hastanedeki tüm çalışanlar anlaşılmalıdır.

Sağlık emekçileri nasıl etkilenecek?

Şehir hastaneleri sözleşmeleri ile temizlik, yemek, otopark, güvenlik gibi tıbbi olmayan hizmetlerin ve laboratuvar, görüntüleme, rehabilitasyon gibi bazı tıbbi hizmetlerin işletmesi ve idaresi, bu bölümlerde çalışan sağlık emekçileri ile beraber şirkete devredilecek. Bunların dışında kalan acil, cerrahi, dâhiliye gibi tıbbi hizmetler ve bu hizmetlerde çalışan sağlık emekçileri ise devredilmeyecek. Şirkete devrolan sağlık emekçilerini daha da güvencesiz bir çalışma ortamının, hatta işsizliğin beklediği açıktır. Şirkete devrolmayan sağlık emekçilerini ise, şirket mantığı ile yönetilecek olan şehir hastanelerinde sendikasılaştırma, çok işi az kişi ile yaptırma, çok ince-

likli izlenme-denetlenme uygulamaları gibi süreçler beklemektedir. En güncel örnek, Adana Şehir Hastanesi'nde sağlık emekçilerinin formalarına çip takılıp takip edilmesi, kameralar ile hastane içinde izlenmeleridir. Bu örnek de göstermektedir ki görece güvenceli statülü sağlık emekçileri de şirkete devrolmasalar bile, sermaye saldırısından paylarına düşeni alacaktır.

Güvencesiz emekçi niteliksiz sağlık

Sağlık emekçilerinin koşulları kötüleşirken sağlık hizmetleri de niteliksiz hale gelecektir. Günde yüzlerce hastaya bakmaya zorlanan doktorun, servislerde, polikliniklerde ve laboratuvarlarda ağır iş yükü altında çalışan hemşirenin ve laborantın sağlık adına düzgün bir iş çıkarabilmesi mümkün müdür? Dolayısıyla bu sistemin yerleşmesi sadece sağlık

emekçilerinin daha kötü şartlarda çalışmasına sebep olmayacak, aynı zamanda emekçi halkın aldığı sağlık hizmetinin koşullarını da kötüleştirecektir. Bu çalışma rejiminin, sağlık emekçileri açısından iş kazaları ve iş cinayetleri, yakın ve uzak gelecekte yakalanacakları meslek hastalıkları, hastalardan maruz kalacakları şiddet vakaları gibi sonuçları da olacaktır.

Hep birlikte mücadele edelim

Şehir hastaneleri gibi sermaye dostu, emek düşmanı bir uygulamayı geri püskürtmek için statüsüne bakılmaksızın işçisiyle memuruyla sağlık emekçileri başta olmak üzere, geniş halk kesimlerini de içine alabilecek bir mücadeleyi sendikalarımızda, odalarımızda örgütlemek gerekmektedir. Ancak böyle bir mücadele hattıyla başarıya ulaşılabilir.

Levent Dölek

Hürriyete giden yol

Bir yıl önce 29 Ekim'de yayınlanan bir KHK ile İstanbul Üniversite'den ihraç ediliğimizde Beyazıt Meydanı'nda haykırmıştık: "Kahrolsun istibdad yaşasın hürriyet!"

İlk defa orada yükselttiğimiz bu şiar daha sonra Mülkiye'de yankılandı. Her KHK'ya, üniversite kapılarında verilen yanıt oldu. 16 Nisan referandumunda meydanlara taşıdı. Çok değişik çevreler tarafından benimsendi. Adına gençlik örgütleri kuruldu. Kısacası halkın mücadelesinde bir parola oldu.

Bu sloganın gücü yerli olmasından geliyor. Kökü bu topraklarda, 1908 Hürriyet devriminde olan bir şiar bu. Yerli ve milli mi? Hayır, yerli ve beynelmile! Türkü, Ermeniye, Bulgarı, Arabı, Arnavutu aynı cemiyette ve amelde birleştiren İttihat ve Terakki gibi... Önce birbiriyile savaşan Türk subayı ile Bulgar çetecisini sonra aynı amaçta birleştiren Hürriyet devrimi gibi...

Ayrıca anti-emperyalist... Emperyalizmin Osmanlı'nın iç işlerine karışmasını reddeden Ahmet Rıza gibi... Devrimci... Abdülhamit istibdadını deviren gözüpük Resneli Niyaziler gibi... Ve sosyalist... İttihat ve Terakki'nin bağrından çıkıp da devrimci hareketi mantıklı sonucuna vardır Türkiye Komünist Fırkası'nı kuran Mustafa Suphiler gibi...

Bu yüzdendir ki bu sloganı Beyazıt'ta haykardığımızda tam olarak şöyle demiştik: "Kahrolsun istibdad, yaşasın hürriyet!" ve "Kahrolsun emperyalizm, yaşasın devrim ve sosyalizm!"

Bu bütünlüğü asla bozmamalıyız. Hürriyet devriminin ihtişamının nasıl Alman emperyalizminin gölgesinde söndüğünü ve atıldığımız günün anlam ve önemine binaen cumhuriyetin Amerikan emperyalizminin boyunduruğu altında içinden yeniden istibdadı türettiğini unutmamalıyız. Yani bugün hürriyet sevdisıyla yola düşenleri himaye etmeye soyunan ikiyüzlü ve kötü niyetli emperyalist güçleri şimdiden elimizin tersiyle itmeliyiz. Anti-emperyalist olmalıyız.

İstibdadı yenmek için güçlü olmalıyız. Bu gücü sermayeden alamayız. Sermaye tek hak bilir mülkiyet hakkı, tek hürriyet bilir sömürü hürriyeti... Hürriyet kavgasını sırtlayabilecek ve başarıya ulaştırabilecek güç işçi sınıfındadır. Tüm zenginliği üreten ve toplumun çoğunluğunu oluşturan işçi ve emekçilerdedir.

Hiç işçiler bilinçsiz, sağ partilere oy veriyor falan demeyin... İşçiler adına konuşmayın ve gidin işçilerle konuşun. Göreceksiniz ki sizden sosyalist olduğunuz için uzak durmuyor işçiler. Sizi arkasında yürüdüğünüz Kılıçdaroğlu'ndan ayıramadığı için Koç Holding'in yanına, anti-emperyalist siyaseti unuttuğunuz için ABD'nin tarafına koyuyor. Yani fazla kızıl olduğunuzdan değil pembeleştiğiniz için sizden uzak duruyor.

Halbuki bugün grevi yasaklanan metal işçisi, kazandığı mahkemenin kararları uygulanmayan taşeron işçisi, anayasal hakkını kullanıp sendikalaştığı için işten atılan her sektörden işçi emekçi istibdadın karşısında en önde mücadele ediyor. Alman vakıfları, Amerikan konsoloslugu ise istibdad ile mücadele etmiyor, şantajla, tehditle istibdadı yanına çekmek istiyor. Koçlar, Sabancılar da öyle... Yani gerçekçi politika yaptığını zanneden ve bizi çokça ütopyacılıkla suçlayanlar düpedüz yanlış ata oynuyor.

Ezcümle... Bugün hürriyete burjuva Enverlerin değil proleter Mustafa Suphilerin yolundan varılır. Bu yolda kendine bağlanacak bir emperyalist odak bulmak değil emperyalistleri kovmak vardır. Bu yol yine yereldir. Konsolosluk önerilerinden değil emekçi mahallelerinden geçecektir. Yine beynelmiledir. Türk, Kürt, Arap, Fars halklarının kardeşliğini ve birlikte mücadelesini içerir.

Bu yüzdendir ki bıkmadan usanmadan haykıralım: "Kahrolsun istibdad yaşasın hürriyet!" ve ekleyelim "Kahrolsun emperyalizm yaşasın devrim ve sosyalizm!"

İstibdad cephesinde çatlaklar derinleşiyor

Türkiye'de oluşturulan baskı rejimi yani istibdad sadece Erdoğan'ın liderliğine dayanmıyor. MHP'nin ve Bahçeli'nin desteği var. Ordu ise Kürt sorunu ve Ortadoğu politikasının kendisine bırakılması karşılığında Erdoğan'a destek vermektedir. İstibdad cephesi baskı ve korku ile iktidarının mutlak ve güçlü olduğunu göstermeye çalışsa da içten içe çelişkilerle boğuşuyor. Gürbüz dış görüntüsünün altında zayıf ve hasta bir iç bünyeye sahip.

TSK ve Bahçeli ile çelişkiler

TSK ve Bahçeli'nin Erdoğan'a verdiği destekte Kürt sorununun üzerine askeri yöntemlerle gidilmesi büyük önem taşıyor. Bu politika sadece PKK hareketinin ezilmesini değil Barzani'nin de baskı altına alınmasını kapsıyor. Erdoğan bu konuda ağırlığını TSK ve MHP'den yana koydu. Bunun sonucunda kendisine pek çok seçimi kazandıran muhafazakâr Kürtlerle arasını açtı. AKP içinden de Kürt bölgesinde İran hâkimiyet kuruyor yaygarası ile Erdoğan ve AKP üzerinde baskısını arttırıyor. Barzani'nin zayıflamasının PKK kanadını güçlendireceği söylemi de etkili olmakta. Yani Kürt meselesinin istibdad cephesinde yarattığı çatlak tamamen kapanmış değil.

Laiklik hassasiyeti

Ancak TSK bünyesinde Erdoğan ve AKP'nin icraatları karşısında ciddi bir laiklik hassasiyetinin olduğu bilinmekte. Bu rahatsızlık Bahçeli ve MHP'nin çeşitli vesilelerle laiklik vurgusu yapmasında, MHP'nin yayın organı mahiyetindeki Ortadoğu gazetesinde Erdoğan'a yönelik açıkça laiklik uyarısı yapan yazılarda görülüyor. Yani TSK'nın laiklik kaygısı MHP aracılığıyla ses buluyor. Bir diğer başlık da harp okullarının kapatılması ve ordu içinde kadrolaşma sorunu.

TSK ve MHP: NATO ile olmuyor, NATO'suz hiç olmuyor

Nihayet dış politikada TSK, Türkiye'yi NATO'dan kopartacak derecede gerilimin yükselmesinden de rahatsız. TSK, S-400 füzeleri için ya da Afrin ve Rojava üzerinde askeri baskı kurmak için ABD ve NATO ile belirli bir gerilime katlanabilir. Ancak Zarrab davası ve Erdoğan'ın özel gündemleri dolayısıyla bir kopuş yaşamaya asla razı gelmeyecektir. MHP saflarından da zaman zaman açıkça su yüzüne çıkan ciddi bir Avrasyacılık eleştirisi vardır. Tüm bunlar önümüzdeki dönemde istibdad cephesinde derin sarsıntılara yol açma potansiyeli olan fay hatları olarak varlığını sürdürmektedir.

AKP içindeki çatlaklar

CHP'nin yanına Akşener'in İyi Partisi'nin gelmesiyle güçlenen Amerikan muhalefeti, AKP içinde de giderek kendini göstermeye başladı. Abdullah Gül ve Ahmet Davutoğlu Amerikan muhalefetinin AKP içindeki karşılığıdır. Siyasi pozisyonları Gülen cemaati ile örtüşmektedir. Bu ekseninde son dönemde ciddi bir kırılmaya gözlemlenmektedir.

Abdullah Gül'ün Suudi aşkı

Abdullah Gül'ün Eylül ayında Türkiye ile Katar meselesi yüzünden gerilim yaşayan Suudi Arabistan'a gitmesi, Suudi kralının yakın zamanda yaptığı "ılımlı İslam'a dönüyoruz" açıklaması ile bambaşka bir anlam kazanıyor. Suudi Arabistan'ın açılımının ABD ve İsrail çizgisinin bir parçası olduğuna şüphe yok. Ancak Suudiler sadece ılımlı İslam ile ideolojik açılım yapmıyor. Kamışlı'da Suriye petroleri için yapılan bir toplantıda PYD ve ABD'li yetkililerin yanında Suudiler de masada yerini alıyor. Dahası Suudi Arabistan, Rusya'dan da teknoloji transferini kapsayan bir S-400 füze anlaşması koparmış durumda. Dışişleri Bakanı Mevlüt Çavuşoğlu ise teknoloji transferi konusunda hâlâ Rusya ile netleşmenin olmadığını söylüyor. Yani Abdullah Gül, sıradan bir ülkeyi değil bölgede siyaseten adeta dört koldan Türkiye'yi kuşatmakta olan bir ülkeyi ziyaret ediyor.

Kerkük çatlağı ve Davutoğlu'nun Amerikan manifestosu

Erdoğan'ın Kerkük ve Barzani politikasına karşı da AKP'nin içi kıpır kıpır. Rahatsızlık büyük. Mesele siyasi olduğu kadar petrol parasıyla da ilgili. AKP içindeki Barzaniciler kadar Kerkük petrollerine bakınca gözlerinde dolar işareti beliren burjuvalar da (Koç Holding'ten İslamcı sermayeye uzanan geniş bir yelpaze söz konusu) hiç memnun değil. Bu rahatsızlığın, suskunluğunu koruyan Be-

rat Albayrak'a kadar uzanacağını tahmin etmek güç değil. İşte tam bu ortamda Ahmet Davutoğlu'nun 10 maddelik manifesto ile Kerkük meselesinde öne çıkması hiç de tesadüf değil. Davutoğlu fikrini belirtmiyor. 10 maddelik bir program sunuyor. Program ABD'nin resmi Kerkük politikasının adeta Türkçe tercümesi niteliğinde.

Erdoğan'ın liderliğini sorgulatan istifa gerilimi

Belediye başkanlarının istifası gündemi de bir başka çatışma alanı. Bu yazı yazıldığı sırada Erdoğan, altı belediye başkanından beşini (İstanbul, Ankara, Bursa, Düzce, Niğde) istifa ettirmeyi başarmıştı. Balıkesir belediye başkanı ise istifa konusundaki kararını belirtmeden açıklamayı 30 Ekim'de yapacağını açıkladı. Sonuçta altıda altı yaparsa bile bu sürecin Erdoğan'ın liderliğini sorgulatmış olması önemli. Melih Gökçek'in dışında özellikle Bursa, Balıkesir hattında oluşan direncin arkasında Abdullah Gül'ün olduğu kesin.

Erdoğan ettiklerini biçiyor

Nihayet Ali Babacan'ın Erdoğan'ın karşısına başkan adayı olarak çıkartılma hazırlıkları giderek daha fazla gündemde yer almaya başladı. Hiçbir şekilde muhatapları tarafından yalanlanmaması da önemli. Ali Babacan demek, TÜSİAD ve MÜSİAD'ın ABD ve İsrail bayrağı altında birleşmesi demek. ABD ve İsrail'in icazetiyle Refah Partisi'ni bölerek AKP'yi kuran Erdoğan, şimdi ettiklerini biçiyor.

İstibdad cephesindeki çatlaklar neden önemli?

İstibdadın gücünü ve zayıflıklarını görmek, hürriyet mücadelesinin istikameti açısından önemlidir. İstibdadı olduğundan güçlü gören ve gösterenler halkı umutsuzluğa sürükleyip, denize düşen yılanı sarılr misali Amerikan muhalefetine yönlendiriyor. Oysa her şey Türkiye'nin yeniden kurulacağı bir siyasi alt üst oluş sürecine doğru gittiğini gösteriyor. İşçi sınıfı ve emekçi halk istibdadın çelişkilerini ve zayıflığını görmeli, kırk katır mı kırk satır mı ikiliğinden çıkarak zincirsiz bir Kurucu Meclis ile kendi seçeneğini yaratmanın yolunu aramalıdır.

Akıncı üssü görüntüleri: Cuntalar arası müzakere mi yapıldı?

15 Temmuz darbe girişimi hâlâ aydınlanmış değil. Davalar ilerliyor ancak yaşananlar aydınlanmak bir yana daha büyük çelişkileri ortaya çıkarıyor. 15 Temmuz'la ilgili birbirinin karşısı imiş gibi görünen iki hâkim tez var. Bunlardan biri halkın ve TSK'nın komuta kademesinin el ele darbe girişimini püskürttüğü bir kahramanlık destanı hikâyesi. Diğeri ise kontrollü darbe tezi. Biz ise başından beri başka bir tezi savunuyoruz. Tüm verilerin 15 Temmuz'da birden fazla cunta olduğuna ve bu cuntaların birbirine düşmesi ile darbe girişiminin başarısız olduğuna işaret ettiğini söylüyoruz.

Hulusi Akar'ın görüntüleri nerede?

Darbenin merkezinde olan Akıncı üssü davasındaki video kayıtlarının basında yer alması tam da bizim tezlerimizi doğrular nitelikte. Videolarda 15 Temmuz'da Genelkurmay 2. Başkanı olan Yaşar Güler'in darp edilerek bir odaya sokulduğu görünürken, o sırada Hava Kuvvetleri Komutanı

olan Abidin Ünal'ın darbenin bir numarası olmakla suçlanan Akın Öztürk'le samimi görüntüler vermesi tartışma yarattı. Hulusi Akar'ın görüntüleri ise kayıp... Hulusi Akar'ın Abidin Ünal'a benzer şekilde rahat bir pozisyonda olduğu söyleniyor. AKP milletvekili, bu görüntülerinin yayınlanmamasını gerekçe göstererek Hulusi Akar'ın da darbeci olduğunu ima eden açıklamalar yapıyor.

Abidin Ünal sıkışınca topu Hulusi Akar'a attı

Akın Öztürk'ü Akıncı üssüne göndermiş olan Abidin Ünal ise ihalenin kendisine kalmasından rahatsız ve o da topu Hulusi Akar'a atanlardan. Abidin Ünal aynen şöyle diyor: "İlginç olanı, sadece benim olduğum koridorda kamera vardı. Ama nedense Akıncı Üs Komutanı'nın odasının bulunduğu ve Genelkurmay Başkanı'nın tutulduğu yer ile darbecilerin olduğu yerde kamera yok. Darbecilerle müzakere orada yapılmış... Darbecilerle orada müzake-

reler yürüttüler. O görüntülerin ortaya çıkması lazım." Hulusi Akar'ın bulunduğu ve darbecilerle müzakere yürütülen yerin görüntülerini istiyor Abidin Ünal.

Akıncı üssünde kimler pazarlık yaptı?

Genelkurmay Başkanı Hulusi Akar ve MİT müsteşarı Hakan Fidan beraber hazırladıkları yazılı metin harici hiçbir yerde ifade vermediler. Halbuki her şeyin merkezinde onlar var. Bir gün önce Özel Kuvvetler Komutanlığı'nda olup uzun uzun konuşanlar onlar. Darbe girişimi açığa çıktığında ilk öğrenenler ve hükümete haber vermeyenler de onlar. Darbecilerin atama listesinde karşısı boş bırakılan da Hulusi Akar. Gelinek nokta, kameraların güya olmadığı yerde müzakereyi yürüten Hulusi Akar, bunu genelkurmay başkanı olarak mı yoksa başka bir cuntanın başı olarak mı yaptı? Dehşet verici soru budur! Cevaplanmadan 15 Temmuz'un açığa çıkma olanağı da yoktur.

Kayı boyu bayrağı Amerikan muhalefeti

Meral Akşener, İyi Parti'nin kuruluşunu Ankara'da açıklarken, Erdoğan ve AKP iktidarını ekonomi, eğitim, yargı ve laiklik başlıklarında eleştiren ifadelerle ağırlık verdi. Erdoğan ve AKP iktidarını "post-modern milli şef dönemi" olarak tanımlayan Akşener, mevcut yönetimi haktan ve liyakattan uzaklaşmakla, özgürlük alanlarını daraltmakla eleştirdi. Meral Akşener konuşmasında eleştirdiği başlıklarda net çözüm önerileri sunmaktan ve partisinin siyasal programını açıklamaktan imtina etti.

İyi Parti'nin, programına bakıldığında ise Türkiye siyasetinde nereye oturduğu çok daha net bir şekilde görülebiliyor. İlkelerde milliyetçilik ön planda, bir sağ burjuva partisi olarak haliyle emeğin

hakkını değil mülkiyet hakkını korumayı amaç ediniyor. Programa bakıldığında İyi Parti'nin ekonomi politikasının TÜSİAD, dış politikasının ise NATO ekseninde olduğu görülüyor. Akşener'in konuşmasındaki Avrasya vurgusu da bu anlamda değerlendirilmeli. Turancılık İyi Parti safalarında, Alparslan Türkeş'in ortaya koyduğu orijinal haliyle yani eski Sovyet coğrafyasında emperyalist Truva atı rolüyle karşımıza çıkıyor. Bu anlamda İyi Parti'nin NATO'culuğu, Avrasyacı ve Turancı çizgisiyle de örtüşüyor.

Bu noktada Akşener'in partisinin esas siyasi işlevi de ortaya çıkmış oluyor. İyi Parti, CHP'den AKP içindeki Gül, Davutoğlu, Gülen çizgisine uzanan Amerikan muhalefetine sağ kanadında

konumlanacak. Temel işlevi ise Bahçeli'nin MHP'sini etkisizleştirmek olacak. Bu yüzden isim ve simge olarak Osmanlı'nın kurucusu olan, Türk kavimlerinden Oğuzların Kayı boyunun bayrağı benimseniyor ve MHP'nin altı oyularak Erdoğan ve AKP'yi iktidarda tutan en önemli müttefik gücü devreden çıkartmak isteniyor.

Bu anlamda Amerikan muhalefeti milliyetçi, ülkücü, Turancı partisine kavuşmuştur. Ancak esas hamle Akşener olmayacaktır. Her ne kadar Cumhurbaşkanlığı iddiası ile ortaya çıksa da Amerikan iktidar alternatifinin Akşener etrafında şekillenmesi düşük olasılıktır. Her ne kadar MHP kadroları dışında Milli Görüş'ten, eski DYP ve ANAP'tan kadrolarla, CHP ve DSP kökenli transferlerle bir merkez partisi görünümü verilmek istense de İyi Parti'nin esas etkisi MHP'nin kapladığı alanda olacak, bunun dışında kısmen olacaktır. AKP'den ziyade CHP safalarında heyecan yaratması daha muhtemel görünmektedir. Amerikan muhalefeti, Amerikancı bir iktidar alternatifine Gül ve Davutoğlu ile ABD'nin esas oğlanı Ali Babacan'ı harekete geçirdiğinde ulaşacaktır.

Tüm bunlar "iyi" mi? Amerika ne kadar "iyi" ise o kadar... Yani kötünün iyisi bile değil... Beterin beteri!

Sungur Savran

100 yıl önce özgürlük, en şanlı elbisesiyle, işçi tulumuyla...

Ölümsüz İngiliz şairi William Shakespeare, *Jül Sezar* oyununda Sezar'ın cenazesi sahnesinde politik ironinin muhteşem bir örneğini kurar. Sezar'ın ateşli destekçisi general Marcus Antonius, imparatorun öldürülmüş olmasına karşısı ama o ortamda bunu elbette söyleyemez. Mezar başı konuşmasına edebiyat tarihine geçmiş şu ünlü cümle ile başlar: "Ben buraya Sezar'ı övmeye gelmedim, gömmeye geldim." Bunu der demesine, ama konuşmasının geri kalanı baştan aşağı ölmüş imparatorun örtülü bir övgüsüdür. Yani aslında Sezar'ı gömmeye değil övmeye gelmiştir!

Büyük Ekim Devrimi'nin yüzüncü yıldönümünü idrak etmiş bulunuyoruz. İnsanlık tarihinde eşi bulunmayan bu devrim işçi, köylü ve üniforma altında köylüler olan askerler, yani erler eliyle ilk kez emekçi sınıfların iktidarını kalıcı olarak kurmuş bir devrimdir. Bu eli nasırlı iktidar, üç çeyrek yüzyıl boyunca modern ekonominin kapitalizmin özel mülkiyet ve piyasa formülünün dışında, kamu mülkiyeti ve planlama ilişkileri altında yönetilebileceğini kanıtlamıştır. Bu devrimin ürünü olan devlet, Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği (SSCB), 20. yüzyılın kaderini belirlemiş, iki dünya savaşını bitirmiş, kapitalizmin barbarlığının yükselişinin ifadesi olan faşizmi yenilgiye uğratmış, yeni bir devrimler çağını, proleter devrimleri çağını açmış, kendinden sonra yaşanan devrimlerin anası olmuştur. İnsanlık ondan ancak öğrenebilir. Tarihte kutlanası bir yıldönümü varsa Ekim ilk sırada yer alır, hele bu 100. yıldönümü ise! Hepimize kutlu olsun!

Ama 21. yüzyıl başında, şimdi Ekim devriminin ürünü Sovyet devleti de birçok başka sosyalist inşa deneyimi gibi çökmüşken, sosyalist hareketin içine sızmış bir akım var ki, sözcüleri Ekim devriminin yıldönümünü kutlar gibi yapıyor, aslında ona nasıl dış bilediklerini ortaya koyuyorlar. Dünya çapında bütün post-Leninist akım için söylenebilir bu. Marx'ı Lenin'den sıyrıp basit bir hümanist haline getiren bu akımın içinde ne eski "komünistler", ne eski Maoistler, ne eski "Troçkistler", ne eski gerillalar var! Bu akımın önemli bir bölümü postmodernizmin ve sol liberalizmin ağır etkisi altındadır. Bunlar Ekim devriminin 100. yıl kutlamalarına geldiklerinde, Marcus Antonius'un tersine, "onu gömmeye gelmedik, övmeye geldik" diyorlar... ve sonra gömmeye girişiyorlar!

Türkiye'de sol liberal afyonun aydınlar ve gençlik içinde yayılmasında fabrika gibi çalışan Birikim dergisi tam da bunu yapmış. "Ekim Devriminin Yüzüncü Yılı" diye bir dosya hazırlamış, yerli yabancı bir düzineden fazla yazara yer vermiş. Dosyanın karakterini anlamak için dosyaya yazılmış olan "Sunuş"u okumak yeter. Önce Ekim'i parıltılı ifadelerle övüyor: "... asıl önemli olan, 20. yüzyılın başlarında insanların yeryüzünde adaletsizliğe, eşitsizliğe, haksızlığa karşı bir 'şeyler' yapabileceğinin ispatlanmış olmasıdır. 1917'nin yarattığı ve dayandığı umut buydu." Sonra gömüyor: "Ütopya siyasal gerekliliklerin ve diplomasinin buz gibi sularında boğulmuştur. Bu nedenle o buzun altında bir yandan gözleri fal-

taşı gibi capcanlı bize bakarken bir yanıla tamamen cansızdır. 1917'nin hâlâ yeniden nefes alabilmiş hissi vermesinin nedeni bu taptaze ölümdür. Etrafı mecburiyetlerle çevrilmiş bir tazelik..." Gerçek bir bilinçaltı korku filmi! Taptaze ölümler, yine de canlıymış gibi bakan gözler! Che Guevara'nın öldürülmesinden hemen sonra çekilmiş resmi gibi. Beat kuşağı Amerikan şairi Allen Ginsberg "Che Guevara Ağtı" adlı şiirinde, Wall Street'e inat, Che'nin o resimdeki halini "ışık saçıyor" diye betimliyordu. Ekim'i öldürüp de buzlu sulara atanlar da Ekim'in gözlerinden korkuyor!

Çünkü Ekim ölmedi! Bakın aynı "Sunuş" 1917'de doğan umudu nasıl betimliyor? "İlk defa bir ülkede insanlar inşa ettikleri siyasi araçlarla kendi hayatlarını düzenleyebilir, ekmeği pay edebilir, ortak düşmanlarına karşı ayakta kalabilir, erkek ve kadınlar olarak eşit ve birlikte var olabilir, geleceklelerini kendi iradeleriyle kurabilirlerdi." Ya da: "Bu dalganın iktisadi, sosyal, sınıfsal, dinsel ve etnik kimliği nedeniyle aşağılanmış (...) kitlelerde uyandırdığı büyük umut ve heves..." Burada sözü edilmeyen baskı yok. **Bütün ezilenler** umut içinde. Soruyoruz? Onlara kim bu umudu verdi? Bolşevizm! Bir daha kimse verdi mi? Hayır! O zaman Ekim ölmedi. Bu baskılar, yani sınıf sömürsü, ulusun ulusu ezmesi, kadının aşağılanması, bir dinin diğerini horlaması devam ettikçe, mücadele devam edecektir. O mücadelelerin **hep birlikte kazanmasının adı**, Ekim devrimidir, Bolşevizm'dir.

Bakın yukarıdaki alıntıya, ne diyor: "İlk defa **bir ülkede** insanlar inşa ettikleri siyasi araçlarla kendi hayatlarını düzenleyebilir..." Liberallerimiz hâlâ Stalinizmin "tek ülkede sosyalizm" gerici ütopyasını Marksizm sanıyor! **Ekim devrimi dünya devriminin başlangıcıydı**. Lenin Rusya'ya ayak bastığında ilk konuşmasını "Yaşasın sosyalist dünya devrimi!" diye bitirmişti. Trotskiy de. Ekim dünya devrimi haline gelemediği için başarısız oldu. Hâlâ Stalinizmden öğrendiklerinden kurtulamamış liberaller Ekim'i öldürmek için ne yaparlarsa yapsınlar, Ekim yaşayacaktır.

Dedik ki, ezilenlerin mücadelesinin hep birlikte kazanmasının adı Ekim devrimidir, Bolşevizm'dir. Bu formül eksiktir. Hep birlikte kazanmak için bir faktör daha gerekir. İşçi sınıfının bütün ezilenlerin önüne düşerek iktidarı almaması. Bunun için de Bolşevik bir devrimci proletarya partisi gerekir.

Burjuvazinin yükseliş çağının en büyük şairiyle, Shakespeare'le başladık, proletaryanın yükseliş çağının en büyük şairiyle bitirelim. Ulusal gururumuz Nâzım, işte bütün ezilenlerin özgürleşmesinin gerçekleşmesi için işçi sınıfının onların önüne düşerek iktidarı ele geçirmesinin gerekliliğini bildiği için yazmıştır o ölümsüz mısraları. Türkiye için yazmıştır, ama bütün dünya için geçerlidir: "Ve elbette ki, sevgilim, elbet/ dolaşacaktır elini kolunu sallaya sallaya/ dolaşacaktır en şanlı elbisesiyle: işçi tulumuyla/ bu güzelim memlekette hürriyet..."

Armağan Tulun**Özgürlüğün kapısı**

7 Kasım, işçi sınıfının bugüne kadar yaşadığı en büyük devrimin, Ekim devriminin 100. yıldönümü. Ekimin ayak sesleri 1917'de bugünkü takvime göre 8 Mart'ta, eski Rus takvimine göre 23 Şubat'ta, emekçi kadınların eylemi ile fitili ateşlenen Şubat devrimi ile duyulmuştu. Sarsılmaz gibi görünen Çar devrildikten sonra Ekim devrimine kadar devam eden inişli çıkışlı dönemde, bütün o zorluklar içerisinde kadınlar, bir yandan Şubat devriminin kazanımlarına sahip çıkan bir yandan da Ekim devriminin taşlarını döşeyen mücadelenin parçası oldular. Çarlık Rusyası'nın kadınlara ne kadar geri yaşam koşullarını dayattığı, ne kadar büyük bir ayrımcılık uyguladığı düşünüldüğünde, kadınların bu baskı çemberini kırarak devrime yüzlerini dönmüş olmalarının taşıdığı anlam artıyor.

Ya babasının ya kocasının kölesi olarak görülen, daha çocuk yaşta zorla evlendirilen, eğitim hakkı elinden alınan, ancak kocasının izni ile çalışabilen, o zaman da yan yana çalıştığı erkeklerin yarısı kadar bile maaş alamayan, çocuklarını fabrikada çalıştığı tezgâhın başında doğurmak zorunda kalan ve hatta doğumdan hemen sonra çalışmaya devam eden, bebekleri beslenemediği için ölen, o kadar çalıştığı halde basit bir mülk edinme hakkı bile olmayan, çocukları üzerinde söz sahibi olamayan kadınlardan bahsediyoruz. Kadınlara uygulanabilecek başka ayrımcılık, baskı ve aşağılama biçimlerini düşünün, bu saydıklarımıza onları da ekleyin. Savaşın kadınlar için ne tür bir yıkım yaratabileceğini düşünün, üstüne onları da koyun. İşte devrimin öncesinde kadınlar bu koşullarda yaşıyordu. Adına yaşamak denirse tabii... Ve onlar yüzünü işçi sınıfına döndüğünde, daha iyi bir yaşamın kapılarının açılacağına inanıp işçi sınıfının iktidarını desteklediklerinde, Ekim devriminin önünde onların taleplerini yerine getirme, işçi sınıfı ile birlikte tüm toplumun kurtuluşunun taşlarını döşeme görevi duruyordu.

Ekim devriminin programı bu görevi yerine getirmek için elinden geleni yaptı. Kadınların ezilmesinin son bulması Ekim devriminin vazgeçilmez önceliklerinden birisi oldu. İlk yılların tüm zorluklarına ve imkânsızlıklarına rağmen işçi devleti atılması gereken adımları attı. Yıllarca süren mücadelelerin kazanımları ile 100 yıl öncesine göre, hele hele

Çarlık Rusyası'na göre çok daha ileri bir noktada olduğumuz su götürmez. Yine de Ekim devriminin pratiğini anlamak için bugünü, bugünün taleplerini düşünelim.

Eşit işe eşit ücret istiyoruz. Ekim devriminin ürünü olan işçi devleti bu hakkı derhal tanıdı.

Çalışmak isteyen her kadına iş istiyoruz. Ekim devrimi mutlak iş güvencesi getirdi.

Her işyerine kreş istiyoruz. Sadece çalışan kadınların çocuklarının bakımı için değil, bir bütün olarak çocuk, hasta, yaşlı bakımının kolektifleştirilmesi için bütün imkânları seferber etti, kreşler, bakımevleri, yatakhaneler açtı.

Bugün bu yasalar böyle geçmez diyoruz, müftü nikâhına, toplumun düzenlenmesinde dinin ve dini kurumların hegemonyasına karşı mücadele ediyoruz. 100 yıl önce Ekim devrimi, kilisenin kontrolünü ortadan kaldırmak için kilise nikahını geçersiz saydı, kilisenin elinden boşanma yetkisini aldı. Evliliğin de boşanmanın da tümüyle gönüllülük esasına dayalı olması için mücadeleye etti. Bugün kürtaj hakkımıza dokundurtmayız diyoruz. Ücretsiz, ulaşılabilir, güvenli ve sağlıklı koşullarda kürtaj hakkı hâlâ elde edemediğimiz bir hak değil. O dönemde bütün dünyada ve kendi topraklarında da kürtaj karşıtlığı hâkimken, Sovyet iktidarı kadınlara bu hakkı neredeyse bugün bile uğruna mücadele ettiğimiz koşullarda tanıdı. Bu hakkı tanıyan ilk ülke oldu.

Kadınlar en geniş siyasi haklara ve erkeklerle gerçekten eşit koşullarda dünyada ilk kez Ekim devriminin topraklarında sahip oldu. Genç Sovyet iktidarı kadınların toplumsal yaşamın bir parçası hâline gelebilmesi için eğitim, meslek edindirme ve istihdam alanında bilinçli bir çaba ile inanılmaz bir atılım yaptı.

Ekim devrimi, kadınların önünde hiçbir kapitalist ülkenin sağlayamayacağı bir yaşamın kapısını açtı. Sonraki yıllarda o kapı Ekim devriminin ürünü olan işçi devleti bürokrasinin hakimiyeti altında yozlaştığında kapanmış olsa da kadınlar o topraklarda, ileri kapitalist ülkelerdeki kadınlardan daha iyi koşullarda yaşamaya devam etti. Yeni Ekimlerle o kapı başka topraklarda yeniden açılacak, kadınlar bir kez daha o kapıdan coşkuyla girecek, işçi sınıfı ile birlikte kendi kurtuluşlarını inşa edecektir.

Edip Uğur'un açıklaması bir suç duyurusudur

Balıkesir Büyükşehir Belediye Başkanı Edip Uğur İstanbul, Ankara ve Bursa'dan sonra en son istifa eden başkan oldu. Edip Uğur, diğerlerinden farklı olarak AKP'den de istifa ettiğini açıkladı. Bu bir tepkiden çok gelecekte atacağı siyasi adımlar için bir sinyal olarak görülmesi. Zira AKP'nin yakın geçmişinde Şanlıurfa'da AKP'nin aday yapmadığı Ahmet Eşref Fakıbaba'nın 2009'da bağımsız aday olarak, Antakya'da ise aynı şekilde Lütfü Savaş'ın AKP'den CHP'ye geçip belediye seçimlerini kazanması gibi olaylar var. Edip Uğur'un AKP'den istifa ederek benzer bir atak için kapıyı açık bırakması Erdoğan'ın güç gösterisine gölge düşürmüştür.

Düğer yandan Edip Uğur'un istifası sitemin ötesinde bir itham niteliğindedir. Baskı ve tehditle istifa etmeye zorlandığını söyledi: "Kendi adıma şunu söylemeliyim. Yolsuzluğunuz yok, usulsüzlüğünüz yok, başarısızlığınız yok, FETÖ bağlantınız yok. Ve fakat ailenize, evinize kadar ulaşan baskılar, tehdide varan müdahaleler var. Bu katlanılacak durum olmanın ötesine geçmiştir."

Bu sözler yenilir yutulur cinsten değildir ve adeta bir suç duyurusu niteliğindedir. Zira Türk Ceza Kanunu 106. Madde tehdit suçunu tanımlamakta ve hapis cezası öngörmektedir. Erdoğan'ın belediye başkanları

istifa etmezse ne olur sorusuna cevaben "ben arkadaşlarımızın, öyle bir yola tevessül etmelerini düşünmem, düşünmek de istemem. Çünkü onun neticesi ağır olur" dediği ortadadır. Bu mesele bu haliyle yargının konusu olmak zorundadır. Edip Uğur'un evine ve ailesine kadar ulaşan tehdide varan müdahaleleri kim ya da kimler yapmıştır? Bunlar kimden talimat almıştır?

Elbette ki yargının bu konuda harekete geçmesi beklenmiyor. Çünkü istibdad rejiminde yargı fiilen yürütmenin en üst katına bağlanmıştır. Melih Gökçek için kulislere söylenen ve basına yansıyan "elindeki dosya arşivini verecek savcı bulamaz" sözü, Edip Uğur'un tehdit edilmesi için de geçerlidir. Burada mesele kişi olarak Melih Gökçek de Edip Uğur da değildir. AKP saflarında istibdadın her türlü nimetlerinden faydalanan bu kişiler bir yönüyle de kendilerine müstahak olan bir muameleyi görmektedir. Öte yandan yargının tümüyle iktidara bağlanmasından, ülke yönetiminde mafyavari tutumların hâkim hale gelmesinden ve bu şekilde ayyuka çıkmış yolsuzluk iddia ve şüphelerinin üzerinin kapatılmasından esas zarar göreceği olan emekçi halkın kendisidir.

Bu yüzden yaşanan sürecin bir "örgüt içi hesaplaşmadan" çıkarılarak tüm yönleriyle yargıya taşınması ve gerçeklerin ortaya dökülmesi talebinde ısrar etmek gerekmektedir.

Devrimci İşçi Partisi diyor ki:**Gökçek ve Topbaş yargılansın!**

İstanbul, Ankara, Bursa, Balıkesir, Düzce ve Niğde'de AKP'li belediye başkanlarının istifa ettirilmesi hiçbir yönüyle bir parti içi mesele olamaz.

"Yolsuzluk", "hırsızlık", "parsel parsel satma" gibi iddia ve ithamlar bizzat iktidarın ve AKP'nin en üst mevkilerinden ifade edilmektedir. 42 milyar lira bütçesi olan İstanbul belediyesini 13 yıl yöneten Kadir Topbaş, 6 milyar bütçesi olan Ankara belediyesinin başında 22 yıl duran Melih Gökçek ve diğerleri istifa etmekle aklanmış olamaz.

Hırsızlık varsa çalınan AKP'nin değil halkın hakkıdır. Parsel parsel satılan araziler kamunundur. Yolsuzluk yargı konusudur. Cezası vardır. En önemlisi de halktan çalınanların tazmin edilmesi, parsel parsel

satılan arazilerin yeniden kamulaştırılması gerekir.

Belediye başkanlarının yarıdan kaçırılması ve istifa ettirilmesi aynı zamanda 15 yıllık AKP iktidarının da sorumluluktan kaçmasının bir yoludur.

Gökçek'in elindeki dosya arşivi konuşulurken, Balıkesir belediye başkanının AKP genel merkezi koridorlarında "şirketlerden istenen paraları da açıklayayım mı... O günlerde iyiydik de şimdi mi kötü olduk" diye bağırdığı ayyuka çıkmışken, Erdoğan, belediye başkanlarını neticesi kötü olur diyerek elindeki dosyalarla tehdit ederken kimse kol kırılır yen içinde kalır diyemez. Dosyaları rafa kaldıramaz.

İşçinin açlık sınırının üstünde asgari ücret talep etmesine, kamu çalışanının insanca yaşam

isteğine, zamlarla beli bükülen geçinemiyorum diye feryat eden halka, para yok diyen iktidar, milyarlarca liralık ihalelerin, parsel parsel dağıtılan trilyonluk arazilerin hesabını vermek zorundadır.

Bu belediye başkanlarının Fethullah Gülen'le ilişkileri, darbe girişiminde ne yaptıklarının belli olmayışı da AKP için mesele değildir. TBMM'nin bombalandığı, halkın üstüne ateş açılıp insanların katledildiği darbe sonrasında kimse istifa ederek sorumluluklarından sıyrılamaz. Cemaatin dershanesine gidenler, cemaatin bankasına para yatırılanlar, kurban kestirenler bedel öderken cemaate ne istidilerse verenler bu işten sıyrılamaz. Tabii ki "ne isterlerse verin" diyenler de!

Devrimci İşçi Partisi Bildirisi

Birleş, kardeşleş! Emperyalizme ve Siyonizme karşı mücadeleyi yükselt!

Sermaye ve düzen partileri, kim emperyalistlerin ihalesini alacak diye yarışıyor. Lafa söze gelince vatanseverlikte mangalda kül bırakmıyorlar. Hepsini yalan! Amerikancı iktidar emperyalist Trump'la dostluk, Siyonist Netanyahu ile ahbaplık yapmakla övünüyor. Amerikan muhalefeti dilekçesini halka değil Washington'a, Brüksel'e, Lahey'e, Tel Aviv'e yazıyor! Devrimci İşçi Partisi sözü uzatmadan, eğip bükmeden emperyalizme karşı mücadelenin gereklerini ve programını ortaya koyuyor ve mücadeleye çağırıyor.

Emperyalistin ve işbirlikçinin koluna sepet: İşsize iş, emekçiye aş!

Yabancı sermaye ve yerli ortaklarının hâkim olduğu stratejik sektörlerdeki tüm fabrika ve tesisler kamulaştırılsın!

Türkiye yabancı sermaye için ucuz emek cenneti olamaz: Herkese güvenceli iş, insanca yaşayacak ücret!

Türkiye Avrupa Birliği ile müzakere sürecinden, Gümrük Birliği'nden çıksın! Mali yükümlülükleri tek taraflı feshetsin!

Çökertilmiş tarım ve hayvancılığı

ayağa kaldırmak için dış ticarete devlet tekelini!

Emperyalistin sıcak parası ekonomiyi ve geleceğimizi yakıp kül ediyor:

"Faiz lobisi" diye yalan söyleyip durmayın, iş yapın! Borsa kapatılsın! Dövizde devlet kontrolü! Yabancı sermayenin kaptıkaçtı yapmasına izin yok!

Türkiye NATO'dan çıksın İncirlik Üssü kapatılsın! İsrail'le ilişkiler kesilsin!

NATO, Türkiye'yi koruyan bir şemsiye değildir. NATO'cu Amerikancı 15 Temmuz darbe girişiminde halkı katleden, TBMM'yi bombalayanlar NATO subaylarıdır. Uçaklar İncirlik'ten beslenmiştir.

İsrail, emperyalist şebekenin Ortadoğu'daki cinayet şebekesidir. Mavi Marmara katliamından sonra bile bu korsan devletle ticaret artmış, askeri ve siyasi işbirliği sürdürülmüştür.

NATO, ABD, AB ve İsrail tüm bölge halkları için başlıca güvenlik tehdididir. Tüm emperyalist üsler kapatılmadan, yabancı askerler kovulmadan, İsrail'le ilişkiler kesilmeden halkın güvenliğinden söz edilemez!

Emperyalistin korkulu rüyası halkların kardeşliğidir

Her kim bir milleti diğerine karşı övüyor, bir dili diğerinden üstün tutuyor, mezhep ayrımcılığı yapıyorsa o, istese de istemese de emperyaliste dostluk, halklara düşmanlık yapmaktadır!

Türkün ve Kürdün eşitliğinden emekçiye zarar gelmez, sermaye karşısında yarar gelir. Bizleri açlığa ve sefalete mahkûm eden, patronlar ve tefecilerdir, Suriyeli göçmenler değil. Tehdit komşu halklardan değil Batılı emperyalistlerden geliyor.

Kürdün, Suriyeli göçmenin, kardeş halkların hakkını kendi hakkını savunur gibi savun! Böl ve yönet taktiğini uygulayan emperyalizme karşı birleş, kardeşleş ve hep birlikte mücadele et!

Emperyalist zincirleri kıralım!

Türkiye ya istibdadın ve emperyalizmin elinde çürüyerek çökecek ya da zincirlerini kırarak bir Kurucu Meclis vasıtasıyla yeniden kurulacaktır. Yeter ki birlik olsun! Emekçilerin nasırlı elleri emperyalist boyunduruğu kıracak, sömürü çarklarını durduracak, Türkiye'yi hürriyete kavuşturacak güçtedir.

Zarrab davası:

Türkiye'de yargıdan kaçırıldı emperyalizmin şantaj malzemesi oldu

ABD'de görülen Rıza Zarrab davasının da 27 Kasım günü kritik bir duruşma yapılacaktır. Bu duruşmanın kritik olmasının sebebi, söz konusu duruşmada davanın Halkbank'tan dönemin AKP hükümetine ve en önemlisi de Tayyip Erdoğan'a kadar uzanma olasılığı.

Zarrab'ın itirafları iktidarı zora sokacak

Erdoğan son dönemde iki konuşmasında önce "vatandaşımı hiçbir şey ortaya koymadan 2 yıl oldu alacaksınız. Yargılayıp itirafçı olarak kullanmak isteyeceksin"; daha sonra bir başka konuşmasında "tutuklu vatandaşımızı köşeye sıkıştırarak, 'şunları şunları söylemen halinde şu kadar, şunları şunları söylemen halinde bu kadar' demek suretiyle de itirafçı durumuna düşürmenin gayreti içine girdiler" sözleriyle Zarrab'ın itirafçı olmasının Türkiye'yi ve Erdoğan'ı zor duruma sokacağını sinyallerini verdi.

Basına yansıyan bilgilere göre Zarrab'ın çeşitli telefon görüşmelerinde davaya konu olan faaliyetlerini

Erdoğan'la ilişkilendiren ifadeler yer alıyor. Derhal dava Erdoğan'a kadar uzanır mı bilinmiyor. Ancak Halkbank genel müdür yardımcısı Mehmet Hakin Atilla'nın ABD'de tutuklanmasının ardından yeni tutuklama kararlarının çıkabileceği, Erdoğan'ın ABD'ye gönderecek bürokrat bulmakta zorluk çekeceği açıkça görülüyor.

"Ekonomik cihat" dedi kasasını doldurdu

Rıza Zarrab'ın davaya konu olan faaliyetleri, İran'a yönelik ABD ambargosunun altın ticareti vasıtasıyla delinmesiyle ilgili. Erdoğan ve AKP, ABD'nin İran'a yönelik yaptırımlarının Türkiye'yi bağlamayacağını savunuyor. Bu savunmanın ABD nezdinde geçerli olup olmayacağı ayrı bir konu. Ancak eğer mesele İran'ın ilan ettiği "ekonomik cihat" olsaydı önce İran'ın Zarrab'a sahip çıkması gerekirdi. Oysa İran, Zarrab'ın ortağı Babek Zencani'yi İran devletini 2,8 milyar dolar dolandırmak suçundan idama mahkûm etmiş durumda.

Amerikan muhalefeti pusuda bekliyor

Erdoğan'ın özellikle ABD konsolosluk çalışanı Metin Topuz'un tutuklanması ve telefonundan çıkacak bilgi ve belgelerle karşı bir atak içinde olduğu görülmekte. Eğer Erdoğan, Zarrab'ın itiraflarıyla zor duruma düşerse bunun derhal hukuki sonuçları olmayacak ama iç politikada gerilim biriktiren fay hatlarının deprem yaratması kuvvetli bir olasılık olarak gündeme gelecektir. Amerikan muhalefeti ile AKP içindeki Abdullah Gül ve Ahmet Davutoğlu ekseni hamlelerini daha cesurca atacaktır.

İran'a ambargo bizi bağlamaz! Ya Türkiye'yi NATO'ya bağlayanlar?

Zarrab davasının sadece Erdoğan'ın değil tüm Türkiye'nin ayağına pranga olduğu açıktır. Türkiye'yi emperyalizm karşısında bu şekilde zayıf bırakan Erdoğan ve AKP iktidarının sorumluluğu büyüktür. İran'a ambargo Türkiye'yi bağlamaz bu doğrudur. Ancak bunu söyleyenler NATO vasıtasıyla Türkiye'yi emperyalizme bağlamışlardır.

Zarrab'ı kurtarmaya çalışanlardan kurtulmak gerek!

İktidarın kullandığı adamlar hem Türkiye halkını hem de İran'ı dolandırmıştır. Türkiye Zarrab'ı kurtarmaya çalışmamalıdır. Zarrab'ın da içinde olduğu rüşvet ve yolsuzluk çarkını bizzat kendisi yargılamalıdır. Bu davaları yargıdan kaçırılan emperyalizmin elinde koz haline gelmesine neden olmuşlardır. Zarrab davası bu anlamda emperyalizme karşı güçlü olmak için içeride istibdad rejiminden kurtulmak gerektiğini kanıtlamaktadır.

Mustafa Kemal Coşkun

Türkiye'nin "beka sorunu"

Daha en baştan söylemek gerekirse AKP iktidarıyla birlikte öyle bir rejim yerleştirilmiştir ki, insanlar yapıldığı sırada suç olmayan, hatta o zamanlar iktidarcı desteklenen fiillerinden dolayı yargılanmaya başlanmış, hatta çoğu zaman yargılanmaya bile gerek görülmeden ve hangi fiillerinden olduğunu öğrenmeden cezalandırılmış, işlerinden ve yerlerinden olmuşlardır. Ama burjuva hukukunun, tam da kimi iktidar destekçilerinin ifade ettiği gibi "siyasetin köpeği" olarak burjuvazinin sonsuz hizmetine sokulduğunun en güzel göstergesi, OHAL'in sadece grevleri değil, iktidara muhalefet eden her türden eylem biçimini yasaklamak için kullanılmasından başka bir şey değildir. Bu birkaç örnek bile burjuva hukuk sisteminin bu iktidarın ellerinde nasıl çöktüğünü göstermeye yetecektir.

Belki de bundan daha önemlisi, güya sürekli büyüdüğü iddia edilen ekonominin de giderek kötüye gitmesidir. Bunu anlamak için pek zeki olmaya gerek yoktur, zira iktidarın yeni tasarruf tedbirleri ilan etmesi, olmadık mal ve hizmetlere yeni vergiler salması ve hem iç hem de dış piyasaya daha fazla borçlanması, işsizliğin ve enflasyonun giderek yükselmesi ekonominin kötüye gidişinin örneklerinden başka bir şey değildir.

Bütün bunlara dış politikadaki tutarsızlıklar ve sorunlar da eklendiğinde, iktidarın ve yandaşlarının sürekli bahsettiği yok "beka sorunu", yok "yedi düvele karşı mücadele", yok "istiklal savaşı" gibi sözlerinin gerçekte ne anlama geldiği daha açık biçimde ortaya çıkacaktır. Şöyle ki, anayasa değişikliğiyle kurumsallaştırılan tek adam düzeninin getirdiği sınırlama ve yasaklar, hatta OHAL'in sürekli kılınması, ülkenin bir "beka sorunu" yaşadığı söylemiyle ayakta tutulurken, rejimin anti-demokratikliğinin nedeni de bu beka sorunuyla açıklanacak ve meşrulaştırılacak, egemen konumlarını sadece böyle bir rejim ile sürdürebilecek olan burjuva sınıfı da toplumsal ve siyasal tepkilerden böylece korunmuş olacaktır.

Gerçekte, ülkenin bir "beka sorunu" yoktur, zira emperyalizme göbekten bağlanmış, 80'li yılların başından itibaren neoliberalizme entegre olmaya başlayan, AKP iktidarıyla bunu zirveye taşıyan bir ülkede "beka sorunundan" bahsedilmesi, işledikleri bütün suçları örtmeye, kendilerini de bu suçlardan dolayı yargılanmaktan kurtarmaya çalışmaktan başka bir şey değildir. Tam da bu noktada artık şunu söyleyebiliriz ki, aslında bir beka sorunu yaşayan iktidarın ta kendisidir ve şu sıralar birçok insanın "hainlik, ajanlık, casusluk"la suçlanması hiç de boş yere değildir, zira böylece kendi yaşadıkları beka sorununu tüm ülkenin yaşadığı bir "beka sorunu" gibi göstermek ancak böyle mümkün olacaktır. Burada dikkat edilmesi gereken nokta, iktidar kendi sorununu tüm ülkenin sorunu haline bir kez dönüştürdüğünde, ilan edilmemiş bir iç savaşı da başlattığının artık daha açıkça ortaya çıkmasıdır: bundan sonra kendisine karşı mücadele eden her unsur ve hareket, doğrudan doğruya yabancı, düşman, olmadı vatan haini konumuna terfi ettirilecek, dolayısıyla muhalif her kesimin söylemi ve hareketi meşru olmaktan çıkarılmış olacaktır.

Ve elbette ki tüm bunlar, AKP iktidarının giderek çöktüğünün göstergesinden başka bir şey değildir.

Kerkük'te her şey petrol için: Oylar, tanklar, ihanetler, ittifaklar

Erdoğan ve AKP'nin politikaları halkların başına daha çok çorap öreceğe benziyor. Kerkük bize çok büyük bir ders veriyor. Burjuvaların, toprak ağalarının dostluğunun sahteliğini gösteriyor. Halkların kardeşliği petrolün vanasını kimin tuttuğuna bağlı olamaz. Burjuvaların sahte dostlukları, petrol kavgasında halkları birbirine düşürmekte, çıkarıcı politikaların bedelini Türk, Kürt, Arap emekçilerine kaniyla, canıyla ödetmektedir.

25 Eylül'de Kürdistan Bölgesel Yönetimi'nin düzenlediği referandumda bağımsızlığa yüzde 90'ın üzerinde evet oyu çıkması gerginliği hat safhaya çıkardı. Sonunda iş sıcak çatışmaya dönüştü. Irak ordusunun tankları Kürtlerin oylarını bastırdı. Kerkük, Irak ordusunun kontrolüne girdi.

Burjuvanın, aşiret reisinin, toprak ağasının ihaneti

Askeri operasyonun başlamasının ardından önce Talabani'ye bağlı peşmergeler sonra da Barzani'ye bağlı olanlar mevzilerini terk edip Kerkük'ü teslim ettiler. Yani bağımsızlık isteyen emekçi ve yoksul Kürt halkı, Barzani ve Talabani şahsında burjuvalar, aşiret reisleri ve toprak ağaları tarafından ihanete uğradı.

Referandumun başını çeken Barzani, esas yenilgiyi alan güç oldu. Talabani burada kendi için bir fırsat görmüş durumda. Yeni

oluşan dengelerde Barzani'nin merkezi olan Erbil, Irak ve Türkiye tarafından kuşatılırken, Talabani'nin hâkim olduğu İran sınırındaki Süleymaniye'nin bir ağırlık merkezi oluşturması bekleniyor. Koltuğunu koruma derdindeki Barzani ise, Irak ordusu ilerlerken ilk yaptığı iş Kürdistan Bölgesel Yönetimi seçimlerini bir kez daha ertelemek oldu.

Barzani neye güvenerek yola çıkmıştı? Kürt halkına mı? Hayır. Tam tersine Kürt halkından korkuyordu. Seçimleri ısrarla yaptırmayarak koltuğuna yapışmıştı. Barzani, Erdoğan'a, AKP'ye ve Koç Holding'e güvenerek yola çıktı. Çünkü bunlar Barzani'yi himaye edip Kerkük petrollerine konmak peşindeydi. Öyle ki Barzani Ankara'ya geldiğinde devlet protokolü ile karşılanıyor, tam 16 Nisan referandumu öncesinde, siyasi tartışma yaratmak pahasına Binali Yıldırım, "Kürdistan" bayrağı önünde kendisiyle görüşüp

arkandayız mesajı veriyordu.

İbadi'nin haddi: Muhatap değildi, kardeş oldu

Türkiye ordusu Irak sınırları içindeki Başika kampında Barzani peşmergelerine silahlı eğitim verdi. Tam bir yıl önce Ekim ayında Başika kampı yüzünden Irak hükümeti ile kriz çıkmıştı. Irak Başbakanı Haydar İbadi, Türkiye'den askerlerini çekmesini istemişti. Erdoğan'ın cevabı aynen şöyle olmuştu: "Sen benim zaten muhatabım değilsin, seviyemde değilsin, kıratımda değilsin, kalitemde değilsin. Irak'tan senin bağırman çağırman bizim için hiç de önemli değil, biz bildiğimizi okuyacağız, bunu böyle bilesin. Kim bu? Irak'ın Başbakanı. Önce haddini bil..." Tam bir yıl sonra İbadi yeniden Ankara'ya geldi ve aynı Erdoğan tarafından "değerli kardeşim" sözleriyle karşılandı.

Türkmeni neden unutmuşlardı? Niye hatırladılar? Aman petrol!

Bugün Erdoğan ve AKP iktidarı uzun süredir unuttuğu ve unutturduğu Türkmenleri yeniden hatırlamış durumda. Daha önce DAİŞ Irak'ta Türkmen kentlerine girip katliam yaparken kulaklarının üstüne yatmışlardı. Yine bir sene önce DAİŞ'e karşı savaşan bir Türkmen komutan olan Ebu Mustafa İmami, Erdoğan'ı şu söz-

lerle eleştiriyordu: "Telafer 500 bin nüfuslu bir Türkmen şehri, üstelik Türkiye'ye de çok yakın. Türkiye oraya rahatlıkla yardım edebilirdi ama yapmadı. DAİŞ oraya girdiğinde, Türkmenin namusunu kirlettiğinde, çocuklarını ve gelinlerini esir götürdüğünde Türkiye neredeydi? DAİŞ Türkmen ellerini viran edip harabeye çevirdi. Türkiye o toprakları Türkmen olarak görmüyor mu? Kerkük'te biz bunca teşkilat kurduk. Ankara bizi görmezden geldi. Çok kısıtlı imkânlarla DAİŞ'e karşı direndik. Bugün artık düne benzemez, bugün pek çok noktada savaşabilecek güçteyiz. Kerbela'nın tekrarlanması izin vermeyeceğiz."

Türkmen komutan bu sözleri söylerken, Erdoğan, "Musul'da Sünni Araplar, Türkmenler ve Sünni Kürtler" kalmalıdır diyerek çoğunluğu Şii olan Türkmenleri mezhepçi bir politikayla yabancılaştırmakta, Şii Türkmenlerin saflarında savaştığı güçleri Musul'dan uzak tutmaya çalışmaktaydı.

Bir sene sonra her şey tersine dönmüş gibi. İttifaklar değişti. Dün birbirini düşman görenler bugün dost oldu. Ancak değişmeyen bir şey var. O da izlenen politikaların sermayenin sömürgeci çıkarlarına göre belirlenmesi. Barzani'ye destek veriliyordu. Türkmenler unutulmuştu. Çünkü Musul'da ve Kerkük'te Sünni mezhepçiliği yaparak petrol hâkimiyeti kurmak istiyorlardı. Şimdi de Kerkük-Ceyhan petrol boru hattını İbadi ile birlikte işletmek istiyorlar. Bu yüzden Erdoğan geçtiğimiz yıl DAİŞ'le eş tuttuğu ve "terörist"

olarak tanımladığı Haşdi Şabi milislerinin içinde Türkmenlerin olduğunu keşfetti: "Haşdi Şabi denilen grubun içinde Şii Türkmenler de var, orada böyle bir gariplik söz konusu." Böylece Erdoğan'ın nezdinde İbadi "had bildirilmekten" "değerli kardeşliğe" terfi ederken Haşdi Şabi de terörist olmaktan çıkıp "gariplik" olarak tanımlanmaya başladı.

Burjuvaların sahte dostluğuna karşı halkların kardeşliği

Esas gariplik Erdoğan ve AKP'nin politikasında ve bu gariplik politikalar halkların başına daha çok çorap öreceğe benziyor. Kerkük bize çok büyük bir ders veriyor. Burjuvaların, toprak ağalarının dostluğunun sahteliğini gösteriyor. Halkların kardeşliği petrolün vanasını kimin tuttuğuna bağlı olamaz. Burjuvaların sahte dostlukları, petrol kavgasında halkları birbirine düşürmekte, çıkarıcı politikaların bedelini Türk, Kürt, Arap emekçilerine kaniyla, canıyla ödetmektedir.

Emekçi halklar Kerkük'e baktığında petrolü değil kardeşini görmelidir. Arap ve Türkmen yoksulları, Kürdün oyunu tankla ezmenin, iş, aş istediklerinde elbet kendilerini de ezeceğini bilmelidir. Kürt emekçisi, burjuvaya, toprak ağasına bel bağlayarak hürriyete kavuşamayacağını anlamalıdır. Türk emekçisi dünün mezhepçi söyleminin de bugünün milliyetçi nutuklarının da kandırmaca olduğunu, Kürdün esaretiyle kendi boynuna da pranga vurulduğunun farkına varmalıdır.

İdlib bitmedi önümüzde tehlikeler var!

Erdoğan, AKP grup toplantısında Suriye'den bahsederken "İdlib'teki operasyon büyük oranda neticelendi, önümüzde Afrin var" dedi. Bu sözlerin mevcut durumu pek yansıttığı söylenemez. Zira TSK güçleri İdlib'in içine kadar nüfuz etmiş değil. Sadece Afrin sınırında konuşlanmış durumda. Eğer kasıt İdlib'te mevcut silahlı gruplar arasında müzakere ile çatışmasızlık sağlandığı ise bu bir netice değil yeni bir krizin başlangıcı demektir.

Çünkü TSK, Rusya ve İran'la yürütülen Astana süreci çerçevesinde bölgeye girdi. Yapılan anlaşma bölgede Heyet Tahrir Şam (HTŞ- El Kaide'nin çatı örgütü) güçlerinin tasfiyesini ve diğer muhalif gruplarla Suriye ordusu arasında çatışmasızlık sağlanmasını öngörüyor. Türkiye ise bugüne kadar HTŞ ile diyalog içinde bölgeye girdi ve İdlib merkezinden ziyade Afrin'e yöneldi. Suriye bu tutumu kınadı ve Astana çerçevesinde hareket etmediği için TSK'yı işgalci olarak niteledi. Eğer Türkiye, bölgede HTŞ ile bir diyalog sürecini bu şekilde devam ettirirse bunun Suriye'nin dışında Astana'nın tarafları olan Rusya ve İran nez-

dinde sıkıntı yaratması kuvvetle muhtemel. İşler TSK güçleri bölgedeyken Rusya ve Suriye uçaklarının HTŞ'yi gerekçe göstererek bölgeyi bombalamasına kadar varabilir. Daha önce benzer bir olay Fırat Kalkanı operasyonu sırasında Erdoğan'ın, "biz Esad'ı devirmeye geldik" sözlerinin ardından yaşanmış TSK'nın bulunduğu bir bölge "yanlışlıkla" bombalanmıştı.

Afrin'e gelince. İdlib'teki süreç neticelenmeden Rusya'nın bir Afrin operasyonuna izin vermesi olası değil. Zira bölgede Rus askerleri bulunmakta ve bu güçler şu ana kadar TSK'nın ve ÖSO'nun bölgeye doğrudan müdahalesini engellemekte. Kaldı ki Erdoğan'ın her günün sabahında gelebiliriz diye nutuk atarak gecesinde nasıl ansızın gelmeyi düşündüğü ise tam bir muamma. İşin özü ise Erdoğan ve AKP'nin iç politikadaki sıkıntıları aşmak için TSK'yı mümkün mertebeye Ankara'dan uzak ve sınır dışında tutma çabasının, milliyetçiliği kullanmasının, halklar arasındaki düşmanlık duygularını kaşımalarının, bedelini emekçilerin ödeyeceği son derece tehlikeli sonuçlar doğurabilecek olması.

Özgür Üniversite'de Ekim devrimi dersleri ve "150. yılında Kapital" seminerleri başladı

Özgür Üniversite, bu yıl Güz Dönemi'nde Ekim devrimine özel bir yer ayırdı. Ekim ayı ile birlikte Sungur Savran ve Levent Dölek Özgür Üniversite'de Ekim devrimi derslerini hazırladı. Derslerin ilki 23 Ekim'de Sungur Savran'ın Ekim devriminin önemi ve tarihteki yeri üzerine olan sunumuyla başladı. Oldukça canlı bir katılımcı gru-

bunun bulunduğu ders, Ekim devrimi üzerine birçok değerli katkıya ve verimli tartışmaya sahiplik etti. Örgütlenişinden ekonomisine, dünyadaki yansımalarından çözümlüne ve benzeri birçok farklı konuda 12 hafta boyunca sürecek olan dersler her Pazartesi saat 19:00 ve 21:00 arası Özgür Üniversite'nin Be-yoğlu'ndaki adresinde yapılma-

ya devam edecek. Barkın Asal, Özgür Öztürk, Armağan Tulunay ve Burak Gürel de Ekim derslerinde yer alacak.

Bu yıl aynı zamanda *Kapital*'in de 150. yılı. Özgür Üniversite temel amacı, günümüz kapitalizmini kavramak bakımından *Kapital*'in neden güncel olduğunu, bunu hangi yönleme borçlu olduğunu ve aynı zamanda kapitalizmin yok oluşunun koşullarını hazırlayan bir kitap olduğunu tartışmak olan "150. yılında *Das Kapital*" isimli 4 haftalık bir seminerler dizisine ev sahipliği yapacak. İlki 21 Kasım Salı günü "150. yılında *Kapital*'in önemi ve güncelliği" başlığıyla Kurtar Tanyılmaz'ın sunacağı semineri, yine Kurtar Tanyılmaz'ın "*Kapital*'de siyasal iktisadın eleştirisi", Özgür Öztürk'ün "*Kapital*'de diyalektiğin işleyişi" ve Sungur Savran'ın "*Das Kapital*: komünizmin kitabı" başlıklı seminerleri takip edecek. Seminerler 4 hafta boyunca Salı günleri 17:00 ve 19:00 arası gerçekleştirilecek.

Gençlik mücadelesi

Devrimci İşçi Partili Öğrenciler

Üniversitede YÖK'e ve sermayenin boyunduruğuna hayır! Özgür Emekçiler Üniversitesi için birlikte mücadele edelim!

12 Eylül askeri darbesi işçi sınıfı ve emekçi halka karşı bir sınıf saldırısıdır. Bu saldırıdan 70'li yıllarda sınıf mücadelesinin yükselişine paralel olarak sosyalist hareketlerin ve devrimci mücadelenin merkezleri haline gelen üniversiteler de nasibini fazlasıyla almıştır. Sermaye sınıfı 12 Eylül darbesiyle birlikte üniversiteleri tahakküm altına alabilmek için harekete geçmiştir. 6 Kasım 1981'de sözde "yüksek öğretimde koordinasyonu sağlamak" amacıyla kurulan YÖK (Yükseköğretim Kurumu), kurulduğu günden bugüne üniversitenin sermayeyle bütünleşmesini ve koordinasyonunu sağlamak üzere hareket ediyor.

YÖK'ün ilk işlevi üniversitedeki mücadeleyi baskı altına almak oldu. 1960'lardan itibaren sürekli yükselişte olan devrimci gençlik hareketi sermaye için büyük tehditti. Üniversitelerdeki devrimci dalga'nın kırılması, cunta ürünü YÖK'ün "üniversiteler siyaset değil, eğitim yeridir" sözüyle başladı. YÖK sistematik olarak öğrencileri apolitikleştirmek ve öğrencilerin lümpenleşmesini sağlamak için çeşitli yaptırımlar uyguluyor. YÖK Disiplin Yönetmeliği, öğrencileri soruşturmalar ve cezalarla terbiye etmeye çalışıyor. Mücadele ederek kazandığımız demokratik haklarımız, propaganda yapma özgürlüğümüz, örgütlülüğümüz engellere maruz kalıyor. Üniversitemizde yaptığımız herhangi bir eylem veya etkinlikte polis ve ÖGB

(Özel Güvenlik Birimi) ile karşı karşıya geliyoruz. Bugün okullarımızda polis ve ÖGB, demirbaş listesinin başında yer alıyor, üniversiteler adeta kışlaya çevrilmek isteniyor. Mücadeleyi bastıramadıklarında, polis ve ÖGB'ye faşist gruplar da eşlik ediyor.

Üniversitelerde gençlik hareketinin tarihi şanlıdır. Emperyalizme meydan okuyan gençler, disiplin soruşturmalarıyla, baskılarla, cezalarla sindirilemez. Onlara mücadelemiz ile cevap verelim. Parayı, satırı, copu üniversiteden kovalım!

YÖK üniversitelerin ticarileştirilmesi ve özelleştirilmesi programını yürütmektedir. Siyasi iktidarın güdümündeki

YÖK, üniversiteleri sermayenin boyunduruğu altına sokmanın bir aygıtı olmuştur. Patronlar, kârlarını arttırmak için nitelikli işgücü ve kafa emeğine olan ihtiyacını üniversite sıralarında bulunan öğrenciler aracılığıyla karşılamaya çalışıyor. Üniversitelerde öğrenciler bireysel kurtuluş için kariyer kulüplerine teşvik ediliyor. Toplum yararına kullanmak için nitelikli ve bilimsel eğitim vermek yerine egemen sınıfın ideolojisini yeniden üretmek için eğitim veriliyor. Üniversiteler YÖK aracılığıyla, bilgiyi patronlar için üretiyor, emekçiyi daha fazla sömürmek için kullanıyor.

Her geçen gün yeni bir özel üniversite açılıyor. Nitelikli eğitim alamayan işçi çocukları, meslek edinebilmek adına zorunlu olarak buralara yöneli-

yor. Kontenjanlar artıyor fakat yurt, yemekhane, laboratuvar sayısı artmıyor. Rektörler üniversiteleri adeta bir anonim şirket gibi yönetiyor. **Biz eğitimin kamu hizmeti olarak tamamen parasız ve bilimsel olmasını istiyoruz. Barınma, yemek, ulaşım ihtiyaçlarımızın nitelikli ve ücretsiz karşılanmasını istiyoruz. Patronların kârlarını arttırmak için değil, toplum için toplumla birlikte bilgi üretilsin istiyoruz. Eğitimi piyasalaştıran YÖK'ü istemiyoruz.**

YÖK aracılığıyla üniversite kapıları sermayeye açıldıkça üniversitelerde taşeronlaşmanın önü de açıldı. Üniversite işçileri esnek ve güvencesiz çalışma koşullarına maruz kaldı. **Biz yan yana bulduğumuz, üniversitenin çarklarını döndüren işçiler için, işçilerle birlikte kadrolu ve güvenceli iş istiyoruz.**

YÖK'ün darbeden sonraki icraatlarından biri de üniversitedeki muhalif sesleri kısmak olmuştur. 1402 sayılı sıkıyönetim kanunu ile üç binden fazla eğitim emekçisi ihraç edilmişti. Bir kısmı baskı ile istifaya zorlanmış bir kısmı da YÖK'ün icraatlarını protesto ederek istifa etmişti. OHAL'in yürütücüsü YÖK, geçmişten günü-

müze emekçilerin iş güvencesine, kadrosuna, saldırmaya devam ediyor. OHAL'i fırsat bilen siyasi iktidar KHK'lar aracılığıyla üniversitelerdeki çok sayıda muhalif eğitim ve bilim emekçisini ihraç etti. Kimileri baskılara göğüs geremeyip istifaya kimileri emekliliğe zorlandı. **Üniversite işçilerini taşeron çalıştıran, akademisyene iş güvencesi vermeyen, grev hakkını tanımayan, öğrencilere sürekli sopa gösteren YÖK de gitsin, OHAL de... Biz kalıyoruz!**

Bu gidişata sözümüz var! Kapitalist sistem ve onun YÖK gibi kurumları geleceğimizi karartıyor. Geleceğimizi emekçilerle birlikte özgürleştirebiliriz. Talebimiz tüm öğrencilerin koşulsuz, istedikleri alanda eğitim, barınma, yemek haklarının karşılanmasıdır. Sömürü sisteminin bilgidan yoksun bıraktığı emekçiler ile birlikte üniversitelerde eğitim alabilmektir. Patronların kârları için değil, toplum yararına toplumla birlikte üretebilmektir. **Bu yol mücadeleden geçer, işçi sınıfının nihai zaferiyle taçlanır. Özgür bir toplumu ve Özgür Emekçiler Üniversitesi'ni birlikte kurmak için işçi sınıfının devrimci saflarında buluşalım!**

Dünya kazan devrim kepçe

Arjantin'de PO ve FİT emin adımlarla ilerliyor

Arjantin'de, iki meclisli bir yasama sistemi var. 72 sandalyeli Senato ve 256 sandalyeli Temsilciler Meclisi'nden oluşan Arjantin Parlamentosu'nun üyelerinin bir kısmı iki yılda bir yapılan ara seçimlerle yenileniyor.

22 Ekim Pazar günü gerçekleştirilen ara seçimlerde, parlamento üyelerinin yarısına yakını yenildi. Şu anki devlet başkanı Mauricio Macri'nin desteklediği sağ oylarını arttırıp parlamento da çoğunluğu elde etti.

Devrimci İşçi Partisi'nin kardeş partisi Partido Obrero (PO-İşçi Partisi) 2013 ve 2015'te yapılan seçimlerde olduğu gibi 22 Ekim'de de başka partilerle birlikte oluşturdukları FİT (Solun ve İşçilerin Cephesi) çatısı altında seçimlere girdi. FİT, Arjantin'de ağırlaşan ekonomik kriz karşısında krizin faturasını emekçilere kesmeye yönelik kemer sıkma politikalarına, kamu harcamalarında ve kamu bütçesinde yapılan kesintilere, işten çıkarmalara karşı işçi ve emekçilerin çıkarlarını, sınıf bağımsızlığını esas alan bir program savunuyor. Sendika bürokrasisine karşı mücadelenin en önünde yürüyor. Bu bağlamda FİT'in bu seçimlerdeki adaylarının

büyük bir çoğunluğunu da, çeşitli mücadelelerde öne çıkmış öncü işçiler ve kamu emekçileri oluşturuyordu. FİT bu program ve çoğunluğu işçilerden oluşan adayları ile seçimlerde 1 milyon 150 bin oy aldı ve %4,7'lik bir oy oranı elde etti. Bu, 2017 yazında yapılan ön seçimlere göre oylarını %25 oranında artırdığı anlamına geliyor. FİT, 2015 yılında 990 bin, en büyük çıkışı elde ettiği 2013 seçimlerinde ise 1,2 milyon oy almıştı. 22 Ekim'de elde edilen sonuç, 2013'teki seviyeyi yakalamış, 2015'in de üzerine çıkmış durumda.

2013'teki seçim başarısında Salta, Mendoza ve Cordoba gibi bölgelerden alınan yüksek oylar belirleyici olmuştu. Bu kez ise özellikle eyalet meclisi seçimlerinde farklı bölgelerde alınan yüksek oylar ve buna bağlı olarak eyalet meclislerinde vekil sayısının artması söz konusu. En yüksek artışlar ise oy oranının %5,3'ten

%18,3'e çıktığı Jujuy ile %3,1'den %4,8'e çıktığı Tucumán eyaletlerinde gerçekleşti. Ülkenin kalbi sayılabilecek Buenos Aires'te ise FİT'in bu zamana kadarki en yüksek başarısı elde edilmiş durumda. Bunun sonucu olarak FİT Buenos Aires'ten iki milletvekilinin daha parlamentoya girmesini sağladı.

22 Ekim'de görüldü ki, henüz gücü sınırlı da olsa PO ve FİT, Arjantin'de işçi sınıfının bağımsızlığı temelinde, işçi sınıfına öncülük edecek bir siyasi odak olarak emin adımlarla ilerliyor.

İhanetin ve işbirlikçiliğin gölgesindeki "sol": Çipras'ın Syriza'sı

Yaklaşık 3 yıl önce, Yunanistan'da Ocak 2015 seçimlerinde "sol" parti Syriza, genç ve karizmatik "solcu" lideri Aleksis Çipras önderliğinde ülkenin başına geçti. Önceki hükümetlerin aksine, dış borçları ödemek için halka uygulanan kemer sıkma politikalarına son vereceğini iddia ederek seçim zaferi kazanan Syriza, Türkiye solunda da büyük umutların yerşermesine vesile oldu. Gezi ile başlayan halk isyanının, Kobani serhildanının hemen arkasından gelen bu dönemde, Türkiye solunun büyük bir bölümü, Syriza'yı kardeş parti ilan etmek adına adeta yarışa girdiler. Ne var ki o dönem Syriza konusunda Türkiye solundan gelen sevinç naraları bugün yerini sessizliğe bırakmış durumda.

Referandumla rağmen kemer sıkma

Syriza hükümeti, daha en başından itibaren son derece çelişkili

bir politikayla iktidara yürüdü. Bir yandan kemer sıkma politikalarını bitireceğini söyleyip, öbür taraftan ne AB'ye, ne de IMF'ye en ufak bir karşı duruş sergilemedi. Oysa ekonomik krizin faturasını Yunan halkının sırtına yükleyen AB'den, IMF'den başkası değildi. Bu ikircikli siyaset kendisini her geçen gün daha açık gösterdi. Öyle ki kemer sıkma politikalarına son vereceği iddiası ile seçimi kazanan Çipras, önce Temmuz'da kemer sıkma politikalarını tekrar referandum konusu etti. Referandumda Yunan emekçilerinden okkallı bir hayır tokadı yemesine rağmen Çipras halkına ihanet etti ve % 62 "Hayır" çıkan referandum sonucunu da görmezden gelerek kemer sıkma politikalarını uygulamaktan vazgeçmedi. "Radikal solun" genç önderi diyerek Türkiye solunun methiyeler düzdüğü Çipras, özelleştirmelerle, vergi artışlarıyla dolu kemer sıkma politikalarının uygulayıcısı oldu. "Solcu" Syriza, bu politikalara karşı yapılan

eylemlere polisi saldırtmaktan da geri durmadı.

Emperyalizmle ve Siyonizmle sıkı ilişkiler

Geçirdiğimiz bu üç yılda Çipras, sınıf düşmanlığını sadece kemer sıkma politikaları ile göstermedi. Syriza hükümeti, Yunanistan'da yapılan yürüyüş ve protestolara defalarca saldırdı. Halkına ihanet eden bütün liderler gibi Çipras da giderek emperyalizm ve Siyonizm ile daha sıkı ilişkiler içerisine girdi. Bu yılın Eylül ayında İsrail tarafından yağmalanan Filistin doğalgazının Avrupa'ya taşınmasını sağlayacak olan "Doğu Akdeniz Doğalgaz Boru Hattı Projesi" kapsamında Siyonist İsrail başbakanı Benjamin Netanyahu, Çipras'ın misafiriydi. Ekim ayında da Trump'ın huzuruna çıkan Çipras, burada da NATO'ya bağlılık ve ABD ile dostluk mesajları verdi. Bir de üzerine 2,4 milyar dolar karşılığında Yunanistan F-16 uçaklarının modernizasyonu için bir anlaşma gerçekleştirdi.

Bugün Çipras'ın ve Syriza'nın Yunan halkı için bir kurtuluş olmadığı son derece açıktır. Bununla birlikte Syriza'dan çıkartılacak dersler gelecekte uluslararası işçi sınıfı açısından çok önemlidir. Syriza deneyimi göstermiştir ki kapitalizmin krizinin mevcut düzenin sınırları içerisinde bir çözümlü yoktur. İşçi sınıfının kurtuluşu, serbest piyasa ekonomisinde değil, merkezi planlı ekonomidedir. İşçilerin kurtuluşu, göstermelik değişimler değil, doğrudan kapitalist sisteme karşı verilecek bir mücadelenin eseri olacaktır. Hiç şüphe yok ki bu mücadele aynı zamanda emperyalizme ve Siyonizme karşı uzlaşmaz bir mücadeledir. İşçi sınıfı, bu mücadeleyi yükselttiği takdirde Çipras gibi hainlerin yüzüne kimse bakmayacaktır.

Azerbaycan'da Sumgayıtlı balıkçıların direnişi

23 Ekim tarihinde Azerbaycan'ın Sumgayıt (Sumqayıt) şehrinde Nasosnu-Yaşma adlı bölgesinde polis ve balıkçılar arasında şiddetli çatışmalar gerçekleşti. Her gün olduğu gibi, evlerine ekmek götürmek için bölgede çalışan balıkçılar, araç geçişlerine el koymak ve çeşitli yasaklar getirmek isteyen polisin saldırısına karşı direndiler. Balığa çıkmak için kullanılan teknelerini, polise karşı barikat yaptılar. Yerel halk da onları desteklemek üzere sokaklara çıktı.

Çatışmalar ancak olay yerine askerlerin gelmesi ile bastırılabilir, polisler çok sayıda insanı gözaltına aldı. Bir kısmı hâlâ bırakılmış değil, balıkçıların aletlerine de polis el koydu. Saldırıda yaralanan çok sayıda balıkçı hastaneye

kaldırıldı. Polis hastanelerde de ciddi bir baskı kurarak, tedavi gören bazı balıkçıların aileleriyle dahi görüşmelerini engelledi.

Hadisenin meydana geldiği Sumgayıt şehri, Azerbaycan'ın büyük sanayi şehirlerinden biri ve ciddi bir işçi havzası. Bugün uzaktan bakınca polis ve balıkçılar arasında basit bir gerginlik gibi görünen olaylar Sumgayıt genelinde veya farklı şehirlere sıçrayarak Hazar balıkçılarının tamamına yayılma potansiyeli taşıyor. PalSüd fabrikası işçilerinden, Sumgayıtlı balıkçılara bu sene ülkenin farklı sektörlerinde önemli kıpırdanmalar baş gösterdi. Azerbaycan işçi sınıfı ve emekçi halkı, çok ciddi baskılar altında da olsa, mücadeleyi yükseltiyor.

Katalonya: “Orağına Sağlık”

Katalonya’da 1 Ekim bağımsızlık referandumundan bu yana Başbakan Carles Puigdemont, referandumun hemen ardından bağımsızlık ilan edeceğini açıklamış olmasına rağmen tereddütler ve belirsizlikler içinde, bağımsızlık ilanı konusunu haftalarca sürüncemede bıraktı. Siyaset bir zamanlama meselesidir. Referandumun hemen ardından, İspanyol tarafı savunmaya geçmiş, dahası o zamana kadar bağımsızlık karşıtı cephenin üç temel ortağından biri olan burjuva sol parti PSOE açıkça yalpalamaya başlamıştı. Katalan sendikaları ise sokağa inmiş, bağımsızlık talebini işçi sınıfının gür sesiyle dile getirmeye başlamıştı. Ne var ki Puigdemont’un ve genel olarak Katalan burjuvazisinin kararsızlığı avantajı bir kez daha İspanyol tarafına geçmesine olanak verdi. Referandumdan üç gün sonra, İspanyol kralı VI. Felipe, bir ulusa sesleniş konuşmasında Katalan bağımsızlığına karşı çıkarak hem kendi cephesindeki PSOE gibi unsurlara çeki düzen verdi hem de moral avantajını büsbütün İspanyol tarafına geçirerek, Başbakan Rajoy’un tarruza geçmesi için gerekli şartları yarattı.

Bütün bu gelgitlerin ardından, 27 Ekim günü, Katalan meclisinin gizli toplanan bir oturumu oy çokluğuyla tek taraflı bağımsızlık ilan etmeye karar verdi. Bağımsız cumhuriyet kararını kutlayan kitleler, ulusal “Els Segadors” marşını söyleyerek birçok devlet binasından İspanyol monarşisinin bayrağını indirdi. İspanyol hükümetinin ilk tepkisi, anayasanın 155. maddesini devreye sokarak Katalonya’nın özerkliğini geri almak ve Katalan hükümetini feshe-

derek bütün yetkileri kendi elinde toplamak oldu. Katalan tarafı ise darbe olarak nitelediği bu kararı tanımadığını ve Katalan hükümetinin hâlâ görev başında olduğunu açıkladı.

Bütün bu süreç boyunca, AB emperyalizmi bütün dünyaya özgürlük laflarını bol keseden dağıttığını unutarak, bütün demokratik kurumlarıyla hazır kıta İspanyol monarşisinin arkasında sıralandı. Buna rağmen, başta Puigdemont ve Barselona Belediye Başkanı Ada Colau olmak üzere Katalan patron partilerinin önemli isimleri, somut adımlar atmamak amacıyla AB’ye nafile çağrılarda bulunmaya devam ettiler.

Ezilen halkların hakiki dostları olarak DİP ve onun kardeş partileri, yalnızca son dönemde değil, özellikle 2014 halkoylaması sürecinden beri Katalan halkının kendi kaderini tayin hakkının yanında oldu. 2014’ten bu yana Katalanca ve İspanyolca metinler de dâhil olmak üzere, bu konuda çeşitli açıklamalar yayınladı. Bu süreçte de, üç kardeş partimizle birlikte bir açıklama yayınlamak devrimci Marksistlerin Katalan halkının yanında olduğunu dile getirdik.

Inter-CSC isimli Katalan sendikası 10 ile 16 Ekim tarihleri arasındaki greve gitme kararı aldığında, Katalan patronları

grevi yasadışı ilan ettirmek için Katalan Anayasa Mahkemesine başvurmakta tereddüt etmedi. Tüm engellere rağmen, Katalan mücadelesinin başarıya ulaşabilmesinin ve İber yarımadasındaki halklar arasında kardeşçe ilişkiler kurulabilmesinin tek yolu, işçi sınıfının devreye girmesidir. Nitekim 155. Maddenin uygulamaya konmasından bu yana Katalan hükümeti ve burjuvazisi somut adımlar atmaktan kaçınırken öğretmenler, itfaiyeciler ve Katalan dilinde yayın yapan en önemli kanal olan TV3 işçileri greve giderek İspanyol yönetiminden gelen emirlere itaat etmeyeceklerini açıklamıştır. İspanya’nın başkenti Madrid’de, ülkenin TRT’si sayılabilecek TVE’nin çalışanları da TV3 işçilerinin yanında olduğunu açıklamıştır. Katalan halkının özgürlüğü ve hem İberya yarımadası hem de Avrupa’da eşit temellerde bir sosyalist federasyon ancak bu hat büyütülerek kurulabilir. Katalan ulusal marşı “Els Segadors”un nakaratı, 17.yy’da ayaklanıp İspanyol ordularını yenen köylü ayaklanmasına atıfla “Orağına sağlık” şeklindedir. İşte Katalan işçileri bu hattan yürüyüp hem sömürgeci monarşinin hem de her ulustan patronların boyunduruğunu yıkma yolunda ilerlediğinde, bu sefer hep bir ağızdan söyleriz: “Orağına, çekicine sağlık!”

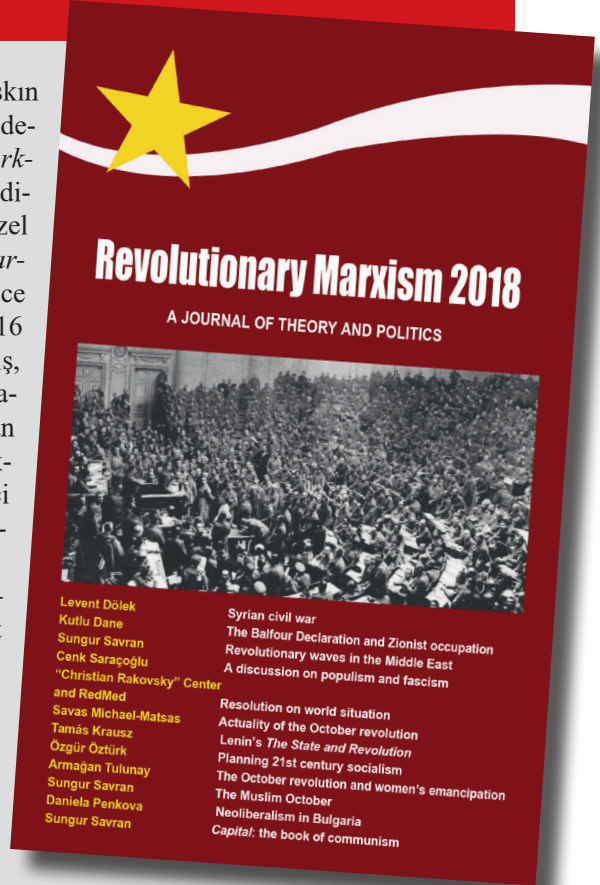
Revolutionary Marxism’in ikinci sayısı çıktı!

Türkiye’de 10 yılı aşkın süredir yayın hayatına devam eden *Devrimci Marksizm* dergisinin, İngilizce dilinde yayınlanan yıllık özel sayısı *Revolutionary Marxism 2018* çıktı. İngilizce yayının ilk sayısı 2016 yılının sonunda çıkmış, Ortadoğu’dan Kafkaslara, Latin Amerika’dan Avrupa’ya dünyanın farklı ülkelerinde devrimci Marksizm’in sesini duyurmuştu.

Bu sayıda, *Revolutionary Marxism* Marksist teoriyi dünyanın çok farklı köşelerine taşımak üzere yeni bir adım attı. Derginin başyazısı İngilizce ve Türkçe’nin yanı sıra, Arapça, Farsça, Kürtçe, Yunanca, İtalyanca, İspanyolca, Bulgarca, Rusça, Almanca, Azerbaycan Türkçesi, Fransızca dillerine çevrildi.

Derginin ikinci sayısı Ortadoğu üzerine kapsamlı bir dosya içeriyor; Levent Dölek’in yazısı Suriye İç Savaşı’nı ayrıntılı bir şekilde inceliyor, Kutlu Dane Filistin’de Siyonist işgali tarihsel olarak ele alıyor, Sungur Savran’ın makalesi ise Ortadoğu’da yirminci yüzyılın başından itibaren yaşanan devrimleri inceleyerek, önemli sonuçlar çıkartıyor. “Dünya’da sınıf mücadeleleri” başlıklı dosyada Cenk Saraçoğlu’nun faşizm ve popülizm üzerine makalesi ve geçtiğimiz Mayıs ayında gerçekleştirilen 4. Avrupa-Akdeniz

Konferansı’nın 18 ayrı ülkeden katılımcıların konferansta oylayıp, kabul ettiği Sonuç Bildirgesi yer alıyor. Dergideki diğer dosya, Yunanistan’dan Savaş Mihail-Matsas, Macaristan’dan Tamás Krausz, Özgür Öztürk ve Armağan Tulunay’ın kalemlerinden dört farklı makale ile yüzüncü yılında büyük Ekim devriminin farklı boyutlarını ele alıyor. Daniela Penkova’nın makalesi Bulgaristan’da sosyalist inşa tecrübesinin yıkımını inceliyor. Derginin Sungur Savran imzalı son yazısı ise *Kapital*’in birinci cildinin yayınlanmasının yüz ellinci yılı vesilesi ile bu başyapıtın genel bir incelemesini içeriyor.

Devrimci Marksizm’in 32-33. çift sayısı çıktı!

Devrimci Marksizm dergisinin 32-33. çift sayısında geniş kapsamlı araştırmalara dayalı, okuyucuya zengin içerik sunan iki dosya yer alıyor. Sonbahar-Kış 2017 tarihli bu sayının ana dosyası, 100. yıldönümünün yaşamakta olduğumuz Ekim devrimini ele alan yazılardan oluşuyor. Ekim dosyasının ilk yazısı Sungur Savran’a ait.

Savran, yazısında Şubat devriminden sonra proletaryanın iktidarı alabilmesi için verilen sekiz aylık mücadelenin önemini vurguluyor. Bu süre içerisinde Lenin ve Trotskiy’in önderliğindeki Bolşevik Partisi’nin proletaryanın iktidarı almasını sağlayan taktikleri nasıl uyguladığını aktararak geleceğe ışık tutuyor. Levent Dölek, yazısında işçi sınıfının askeri alandaki büyük devrimci deneyimi olan Kızıl Ordu’yu ele alıyor. Ekim devriminin liderleri Lenin ve Trotskiy’in işçilerin ve köylülerin ordusunu inşa ederken nasıl

savaş sanatını Marksizm ile bütünleştirerek uyguladıklarını ortaya koyuyor.

Armağan Tulunay ise Ekim devrimi sonrasında kadınların konumunu ele alıyor. Sovyet deneyiminin kadınların kurtuluşu açısından nasıl sınav verdiği sorusuna odaklanıyor. Bundan sonraki iki yazı Sovyet ekonomisinin biçimlenmesi yönündeki mücadeleleri ele alıyor. Özgür Öztürk 1920’li yılların ikinci yarısında cereyan eden Sovyet sanayileşme tartışmalarına eğiliyor. Burak Başaranlar ise parti ile köylülük arasındaki kısmi uzlaşmayı ortadan kaldıran zorunlu kolektifleştirme politikasını tartışıyor.

Devrimci Marksizm bu çift sayısında, Ekim devriminin izinde ilerleyen iki Marksist hukukçuyu misafir ediyor. Gökçe Çataloluk Ekim devrimi sonrası yapılan hukuki düzenlemeleri ve hâkim hukuk düşüncesini aktarıyor, dö-

nemin simge hukukçusu Evgeny Paşukanis’in önemini vurguluyor. Barkın Asal ise Ekim devriminde Bolşevizmin devlet konusundaki tavrına karşıt olarak 1970’li yıllarda yükselen avrokomünizmin, özel olarak da onun sol teorisyenlerinden Nicos Poulantzas’ın proletarya iktidarı konusundaki tutumunu irdeliyor. Dosya Şiar Rişvanoğlu’nun Mayakovski’nin Ekim devrimiyle bağlantısını ve şiire getirdiği yenilikleri ele alan yazısıyla son buluyor.

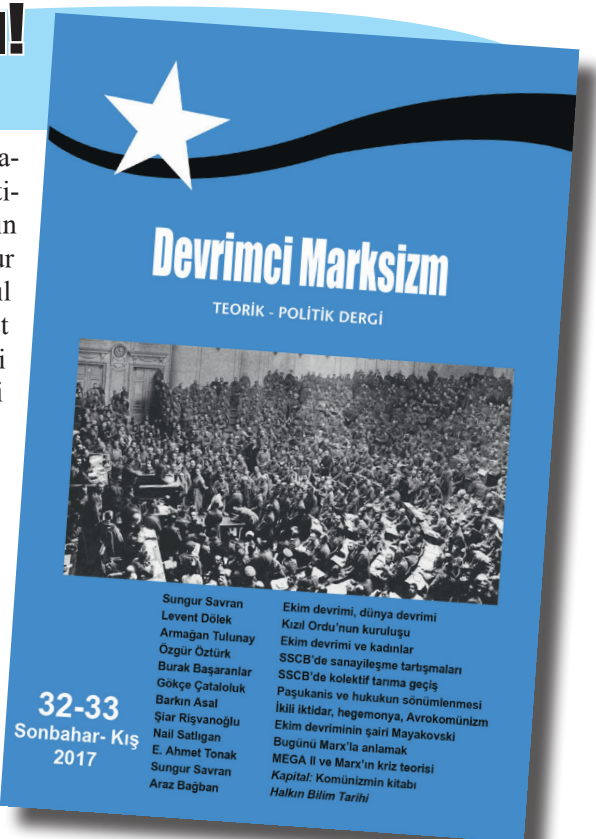
Devrimci Marksizm’in ikinci dosyası 150 yıl önce ilk cildi yayınlanan *Kapital* üzerine. Dosyanın ilk yazısı yitirdiğimiz yoldaşımız Nail Satlıgan’ın 10 yıl önce Karaburun Bilim Kongresi’nde *Kapital*’in güncelliğini vurgulayan konuşmasının tam metni. Bir diğer yazı ise E. Ahmet Tonak imzalı. Tonak, bu yazısında Marx ve Engels’in toplu eserlerinin ikinci kez yayınlanması ile

ortaya çıkan tartışmaların verimli bir özeti sunuyor. Dosyanın son yazısında Sungur Savran, *Kapital*’in asıl amacının kapitalist üretim tarzının kendi bağrında komünizmi nasıl beslediğini göstermek olduğunu savunuyor.

Derginin bu sayısı Araz Bağban’ın üretici sınıflardan halkın bilimsel bilginin gelişmesinde oynadığı rolü vurgulayan *Halkın Bilim Tarihi* adlı kitap üzerine yaptığı değerlendirme ile son buluyor.

Lenin’in “devrimci teori olmaksızın devrimci bir hareket olmaz” sözünü şiar edinen *Devrimci Marksizm* yeni sayısı ile Ekim

devriminin 100. yılında kapitalizme ve emperyalizme karşı savaşanlar için güçlü teorik ve politik silahlar sunuyor.

Ekim devriminin iktidarı

EKİM DEVRİMİNİN

100 yıldönümü

Eski Rus takvimine göre 25 Ekim'de bugünkü takvime göre 7 Kasım'da Bolşeviklerin önderliğinde ve Trotskiy'in yönetiminde gerçekleşen başarılı ayaklanma, burjuva geçici hükümetin hâkimiyetine son verdi. Böylece Şubat devriminden sonra Lenin'in "ikili iktidar" olarak tanımladığı durum sona eriyor ve İşçi, Köylü ve Asker Temsilcileri Sovyeti'nin iktidarının önü açılıyordu.

Yeni hükümet

Burjuva hükümeti devrildikten sonra yeni hükümetin nasıl olacağı sorusu gündeme geldi. Bolşevikler doğrudan hükümete el koymadılar. Ayaklanma sırasında toplanmakta olan Sovyet kongresine konuyu getirdiler. Sovyet içindeki küçük burjuva partiler, köylüler içinde etkin sosyal-devrimciler ile reformcu Menşevik partisi ayaklanmayı protesto ettiler. Sovyet kongresini terk ettiler. Sosyal-devrimcilerin sol kanadı devrimi destekledi. Ancak küçük burjuva partilerle arabulucu konumunda bulunmak için hükümete girmeyi reddetti. Böylece Bolşevik Partisi devrimin hükümetini oluşturmayı tek başına üstlenmiş oldu.

Yeni hükümet, üyelerinin farklı bir partiden olmasıyla değil doğrudan başka bir sınıfın iktidar organı olmasıyla ayrılmaktaydı. Bu özellik sembolik ifadesini hükümetin isminde buldu. Lenin, yeni hükümet üyelerinin sömürü, baskı ve acı dolu yılların sabık iktidarlarını anımsatan "bakan" sıfatıyla anılmasına itiraz etti. Yeni hükümetin adı Sovnarkom yani Halk Komiserleri Konseyi oldu. Hükümet üyeleri bakan olarak değil komiser

olarak görev yapacaklardı.

İşçi ve köylü hükümeti Sovnarkom sınıfsal niteliğini hemen gösterdi. Lenin başkan olmak yerine partiye yoğunlaşmak istiyordu. Başkanlık için Trotskiy'i önerdi. Trotskiy, kendisinin Yahudi kökenli olmasının karşı devrimciler tarafından köylülük içindeki geri eğilimleri kışkırtmanın bir vesilesi olacağını düşünerek bu öneriyi sıcak bakmadı. Devrimi pratik olarak yöneten Trotskiy olmasına rağmen siyasi önderliğin Lenin'de olduğuna şüphe yoktu. Lenin'in Sovnarkom başkanı olmasına karar verildi. Trotskiy dışişleri komiserliği önerildiğinde kabul etti. Ancak önünde bir kariyer planı yoktu. "İşçi sınıfının diplomasiye ihtiyacı yoktur. Birkaç deklarasyon yayımlar dükkanı kapatırım" diyordu. Görev dağılımında önerileri ve yönlendirmeleriyle etkili olan isim, partinin örgüt alanındaki liderliğini üstlenmiş olan Yakov Sverdlov'du. Adeta Sovnarkom'un iç yapısının mimarı olan Sverdlov kendisi için bir koltuk ayırmamıştı.

Bugün bir bakanlık koltuğu için yapmadığı entrika, yalakalık kalmayan burjuva politikacıları ile işçi sınıfının devrimci liderleri arasındaki fark işte bu kadar açıktı. Onlar koltuk kapmayı değil koltukları kaldırmayı amaç edinmiş komünist devrimcilerdi. Kurmaya çalıştıkları işçi devleti, burjuvaziye ezip sınıfları ortadan kaldırdıkça insanları değil eşyayı yöneten bir aygıtla dönüştürmek ve sönmülenererek yok olacaktı.

Yeni devlet

Lenin, devrim yılı 1917'de devlet teorisi üzerinde çalış-

malarını yoğunlaştırmış ve bu çalışmalarını Devlet ve Devrim adlı eserinde toplamıştı. Bu kitapta Lenin, Marksist devlet teorisini tüm berraklığı ile ortaya koyuyordu. İşçi devriminin burjuva devletini devralmaya çağını, onu parçalayıp yerine yepyeni bir işçi devleti kurması gerektiğini belirtiyordu.

Sovnarkom bunun ilk ve en sembolik ifadesi oldu. Ancak Sovnarkom, devrimin işçi sınıfı ve köylülüğün kangren olmuş sorunlarını çözmesinin bir aracı olarak faaliyete başlar başlamaz, eski burjuva düzenini yıkmaya ve yıkıntıların üzerinden yepyeni bir devletin temellerini oluşturmaya başladı. Çok sayıda kararlar alındı, kararnameler çıkarıldı. Ancak yeni devlet Sovnarkom'un kararnameleriyle değil işçi sınıfının ve yoksul köylülerin eylemiyle kurulmaktaydı.

Barış, ekmek ve toprak için kurulan bir düzen

Köylüler ve askerler, barış ve toprak istiyordu. İşçi sınıfı ise ekmek talep etmekteydi. Bu talepler işçi köylü ittifakının temelini oluşturmaktaydı. Ekim devrimine giden yolda Bolşevik Partisi'nin kitleleri peşinden sürükleyen sloganı da "barış, ekmek ve toprak" olmuştu. Devrimin ilk kararnamesi derhal bir ateşkes ve adil bir barışın sağlanmasına yönelikti. Ekmek talebinin karşılığı fabrikalarda işçi denetiminin ilanı oldu. Patronların "biz size ekmek veriyoruz" yalanı böylece ortadan kalkıyordu. Üretenler yönetmeye başlıyordu. Tüm toprakların köylü komitelerine devredilmesi kararı ile toprak reformunun işaret fişeği çakıldı.

Patronlar devrime karşı boykot ve sabotajla direndiğinde işçi denetimi fabrika işgali biçimini aldı. İşçi denetimini kamulaştırmalar izledi. Büyük patronların direnci böyle kırıldı. Yoksul köylüler toprakları işgal etti. Böylece tarihin en hızlı ve kapsamlı toprak reformu gerçekleşti. Orduya derhal ateşkes emri verildi. Bu emri uygulamayı reddeden genelkurmay başkanı görevden alındı. Ordunun başına bir asteğmen olan Krylenko getirildi. Tüm ülkede olduğu gibi orduda da ayaklar baş olmaktaydı. Çarlık ordusunun sadece komutanları değişmeyecek adeta sıfırdan bir işçi köylü ordusu kurulacaktı. Kızıl Ordu adını alacak olan bu ordu Trotskiy'in önderliğinde tamamen sınıfsal temellerde kuruldu.

Barış, ekmek ve toprak talebi sadece Bolşevikler iktidara getirmede. Bolşevik iktidar kitlelerin kendi talepleri için mücadelesinin önünü açtı ve en ileriye kadar taşıdı. Böylece yoksul halk kitleleri en temel

yaşamsal ihtiyaçları için mücadele ederken yeni tipte bir devletin yani proletarya diktatörlüğünün temellerini attı. Artık fabrikalar kâr için değil planlanan ihtiyaçlara göre üretecek, çalışmak isteyen herkes iş sahibi olacak, köylü kendi toprağını ekecek, askerler bir avuç sömürücü azınlığın menfaatleri için ölmeyecek, ordu işçilerin ve köylülerin ordusu olacaktı.

Ayrıca devrimin ilk adımlarından biri de ulusların kendi kaderini tayin hakkını tanıyordu. Ulusların hapishanesi olarak dehşet saçan Çarlık Rusyası'ndaki ezilen halklar nezdinde muazzam bir heyecan ve dinamizm yaratan büyük bir devrimci atılım başlatılıyordu. Bu hakkı da bu kadar kesin bir şekilde ancak bir işçi devleti tanıyabilirdi. Zira sadece bir işçi devleti ulusları sömürerek değil özgürleştirerek yaşayabilirdi.

Burjuva demokrasisi yerine işçi demokrasisi; burjuva parlamentosu yerine işçi sovyeti

İşçi sınıfı Çarlık rejimini deviren Şubat devrimini gerçekleştirdiğinde, o zamana kadar halkın gördüğü ve bildiği en ileri demokratik kurum olan parlamento, Kurucu Meclis adıyla kitlelerin başlıca talebi haline geldi. Burjuva partileri güya anayasa ve demokrasi yanlısıydı ama Kurucu Meclis'in toplanmasını hep ertelediler. Küçük burjuva sosyalist partiler ise Kurucu Meclis'i toplama işini burjuvalara havale etmiş ve beklemeye geçmişti. Bolşevikler devrimin ileriye götürülmesini temsil eden Kurucu Meclis talebine sahip çıktı ve tüm oyalmalara karşı derhal bu meclisin toplanması için mücadele etti.

Nitekim Kurucu Meclis seçimleri ancak Ekim devriminin ardından gerçekleşebildi. Ancak devrim Çarlık rejimine son vermenin ötesine geçmişti ve burjuva düzenine ve sömürüye son verecek bir sosyalist devrime dönüşmekteydi. Bu dönüşüm esnasında Çarlık rejimine karşı ileri bir biçim olan Kurucu Meclis, Sovyet demokrasisi karşısında geri bir biçime dönüştü. Çünkü Kurucu Meclis son tahlilde burjuva bir sınıf karakterine sahipti. Genel oy ilkesine göre seçilmekteydi. Sovyet ise işçilerin ve yoksul köylülerin örgütlerine doğrudan bağlıydı. Parlamentolar 4-5 yılda bir seçim yapıp sonra toplumu yönetme işini burjuvaziye terk eden yapılarıdır. Yani Çarlık rejimine son veren halk kulluktan kurtulmuşsa da parlamento yani Kurucu Meclis halkı pasif bir konumda tutuyordu. Oysa işçiler ve köylüler ayaktaydı. Askerler boylu boyunca siya-

setin içine girmişti. Parlamento burjuvaziye işçi sınıfının merkezinde yer aldığı bu devrimci dinamizmi Rusya'nın devasa kır nüfusunun pasifliği içinde ezme olanağı tanımaktaydı. Sovyetler ise emekçi halkı seçimden seçime değil doğrudan ve sürekli olarak siyasetin içinde tutma ve kendi kendini yönetmeye olanak sağlayan bir yapıdaydı.

Kurucu Meclis seçimlerinde Bolşevikler 10 milyon oy aldılar. Ancak çoğunluk 17 milyon oy alan devrim karşıtı köylü partisi Sosyal Devrimciler (SR'ler) geçti. Bolşevikler devrimi ileriye götürmek için burjuva parlamentosu niteliğindeki Kurucu Meclis'e değil Sovyetlere dayanmak zorunda olduklarını gördüler. Kurucu Meclis'i kapattılar. Bu tutum burjuvalar ve devrimden yan çizmeye meyilli küçük burjuva sosyalistleri tarafından anti-demokratik bir tutum olarak mahkûm edildi. Hâlbuki Bolşevikler, Kurucu Meclis seçimi sonuçlarına bakıp devrim karşıtı SR'lere iktidarı verseydi, bunun sonucu çoğunluğu köylülerden oluşan 17 milyon kişinin iradesinin ülkeyi yönetmesi olmayacaktı. Köylü kitlelerin pasifliği üzerinden asalak burjuvalar iktidarı yeniden gasp edecekti. Bunun doğrudan sonucu fabrikaların işçi denetiminden çıkması, barış sürecinin askıya alınması ve toprak reformunun kesintiye uğraması olacaktı. Bolşevikler çok doğru bir iş yaptılar ve tüm emekçi halkın en temel taleplerini gerçekleştiren devrimin sürekliliğini parlamento seçimlerine kurban etmeyi reddettiler.

Nitekim daha sonra burjuvazinin tüm kışkırtmalarına rağmen köylüler, barış ve toprak talebini samimiyet ve kararlılıkla yerine getiren Bolşevik önderliğe ve Sovyet iktidarına karşı çıkmadılar. Bilakis yoksul köylüler giderek daha fazla Kızıl Ordu saflarında birleşti. Çünkü toprak ağalarının toprağı yeniden eline almasına karşı köylüyü koruyan yegâne güç Kızıl Ordu'ydü. Demokrasi kavramını istismar ederek devrim aleyhinde çalışan burjuvalarla işbirlikçileri SR'ler ve Menşevikler ise halktan yüz bulamayınca çareyi emperyalistlere yaslanmakta buldular.

İşçi demokrasisinin burjuva demokrasisinden daha kuvvetli olduğu ve emekçi halka çok daha fazla özgürlük getirdiği sınıf savaşımının içinde kanıtlanmış oldu.